

Alarit

Allen Ginsberg

Notes sobre la Generació Beat

Gary Snyder

Versió catalana i epíleg

Miquel Llull

Bibliotecari del Golea

Dibuix d'Antoni Guiscafrè



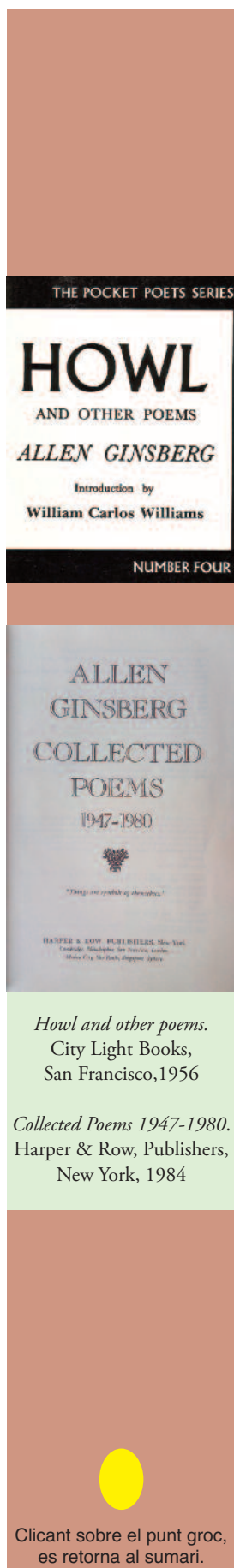
DOCUMENTACIÓ GABELLINA I ORIENTAL



LA BIBLIOTECA DEL GOLEA

Capdepera

2020



Sumari

Alarit 4

Allen Ginsberg

I

II

III

Nota a peu de pàgina per a l'Alarit 13

*

Un supermercat a Califòrnia 14

Jardins de la memòria 15

Flash Back 19

Sobre les cendres de Neal 20

*

Versions originals 21

*

Notes sobre la Generació Beat, de Gary Snyder 26

*

Epíleg: Ginsberg, jo... i el pes de l'amor, de Miquel Llull 32

Sexe Xop 37

NOTA GENERAL D'AGRAÏMENTS

Em resulta impossible recordar totes les persones que, d'una manera o altra, m'ajudaren a l'hora d'enllestir aquestes versions catalanes tant de Ginsberg com de Snyder. Algunes em solucionaren la interpretació d'una paraula, d'altres d'una frase sencera, i d'altres o em regalaren o em feren conèixer diccionaris ignots per mi, així com tota mena de llibres. Però em cal esmentar a Catalina Caldentey i a Jaume Fuster. Sense ells tot això no hauria estat possible encara que, com s'ha de dir en aquests casos, les errades –que segur existeixen– són únicament responsabilitat meua.

DEDICACAT

a

Jack Kerouac, nou Buda de la prosa nord-americana, que va escopir intel·ligència dins onze llibres escrits en la meitat d'aquest número d'anys (1951-1956) *On the Road*, *Visions of Neal*, *Dr. Sax*, *Springtime Mary*, *The Subterraneans*, *San Francisco Blues*, *Some of the Dharma*, *Book of Dreams*, *Wake Up*, *Mexico City Blues* i *Visions of Gerard*—, creant una prosòdia bop espontània i una literatura clàssica original. Diverses frases i el títol de *Howl* han estat preses d'ell.

William Seward Burroughs, autor de *Naked Lunch*, una novel·la inacabable que tornarà boig a tot el món.

Neal Cassady, autor de *The First Third*, una autobiografia que il·luminà a Buda.

Tots aquests llibres estan publicats en el paradís.

Alarit

per Carl Solomon

I



Carl Solomon i Allen Ginsberg

He vist els millors cervells de la meva generació destruïts per la folia, famolencs, histèrics, nus,
 arrossegant-se de matinada pels carrers dels negres a la recerca d'una colèrica picada,
 passotes de cap d'àngel consumint-se per la primigènia connexió celestial amb l'estrellada dinamo de la maquinària de la nit,
 que, encarnació de la pobresa embolicada en parracs, drogats i amb buides mirades, vetllaren fumant en la sobrenatural foscor dels pisos d'aigua freda surant sobre les carenes de la ciutat en contemplació del jazz,
 que despullaren el cervell davant del Cel i sota el El i varen fer trontollar il·luminats àngels mahometans sobre les teulades de les cases de lloguer,
 que travessaren les universitats amb radiants ulls frescs, al·lucinant Arkansas i tragèdia de llum-Blake entre els erudits de la guerra,
 que foren expulsats de les acadèmies per dementats & per publicar odes obscenes sobre les finestres de la calavera,
 que s'arraulien esporuguits en roba interior en habitacions sense afaitar, cremant els seus diners en papereres i escoltant el so del Terror a través de les parets,
 que foren aferrats per les seves barbes púbiques en retornar per Laredo a Nova York amb un cinturó de marihuana,
 que menjaren foc en hotelutxos o begueren trementina a Paradise Alley, mort, o feien patir el seu tors als turments del purgatori nit rere nit amb somnis, amb drogues, amb malsons de la consciència, alcohol i verga i disbauxes inacabables,
 incomparables atzucacs de trèmul nigul i llamp en la ment afuant-se cap als pols de Canadà & Paterson, il·luminant tot l'immòbil món de l'inter-temps,
 solideses de saló de peiot, albes de cementeri d'arbre verd en el pati del darrere, borratxera de vi sobre les teulades, barris de mostradors de bogeries automobilístiques de marihuana parpelleig de neó llum de trànsit, vibracions de sol i lluna i arbre en els rogers capvespres d'hivern a Brooklyn desvarieg de llauna de fems i bondadosa sobirana llum de la ment,

que s'encadenaren als ferrocarrils subterranis per a l'interminable trajecte
 entre Bettery i el sagrat Bronx penjats amb benzedrina fins que el
 renou de rodes i nins els feia caure tremolosos, amb la boca com un
 erm i batanejats, mentalment estèrils, despullats de tota brillantor
 sota la lúgubre llum de zoològic,
 que se submergien la nit sencera en la submarina llum del Bickford, sor-
 tien surant i aguantaven la tarda de cervesa rànica en el desolat Fu-
 gazzi, escoltant l'esclafit de l'apocalipsi en el *jukebox* de l'hidrogen,
 que parlaven sense interrupció durant setanta hores del parc a l'aparta-
 ment al bar a Bellavue al pont de Brooklyn,
 un perdut batalló de conversadors platònics botant les baranes terminals
 de les escales contraincendis, des de les finestres, des de l'Empire
 State, des de la Lluna,
 desbarrant cridant vomitant xiuxiuejant fets i records i anècdotes excita-
 cions oculars i commocions d'hospitals i presons i guerres,
 intel·lectes sencers vomitats en deposició integral durant set dies amb les
 seves nits amb ulls brillants, carnassa per a la sinagoga llançada sobre
 el paviment,
 que s'esvaïren en el no-res de Nova Jersey Zen deixant un rastre de postals
 de l'Ajuntament d'Atlantic City,
 sofrint suors orientals i cruixits d'ossos tangerins i migranyes de la Xina
 sota la síndrome d'abstinència en l'escanyolida habitació moblada
 de Newark,
 que vagaven sense esma a mitjanit en el tancat dels ferrocarrils demanant-
 se on anar, i partien sense deixar al darrere cors destrossats,
 que encenien cigarretes en furgons furgons furgons que sotragaven a través
 de la neu cap a solitàries granges en l'àvia nit,
 que estudiaven a Plotino Poe Sant Joan de la Creu telepatia i càbala bop
 perquè el cosmos vibrava instintivament als seus peus a Kansas,
 que vagabundejaven solitaris pels carrers d'Idaho en cerca d'àngels indis
 visionaris que fossin àngels indis visionaris,
 que pensaren que només estaven folls quan Baltimore refulgí en sobrena-
 tural èxtasi,
 que entraren en limusines amb el xinès d'Oklahoma impulsats per la pluja
 d'hivern de fanal de mitjanit de poble,
 que vagaven mandrosos famolencs i sols a través de Houston en cerca de
 jazz o de sexe o de sopa, i seguiren el lluminós espanyol per a con-
 versar sobre Amèrica i l'Eternitat, desesperançadora tasca, i així em-
 barcaren cap a Àfrica,
 que desaparegueren en el volcans de Mèxic deixant rere seu tan sols l'om-
 bra dels seus vaquers i la lava i la cendra de la poesia espargida en la
 xemeneia que és Chicago,
 que reaparegueren a la Costa Oest investigant l'FBI amb barba i calçons

curts amb grans ulls pacifistes eròtics amb la seva pell bruna distri-
 buint incomprensibles pamflets,
 que es cremaren els braços amb cigarrets protestant per la narcòtica calitja
 de tabac del Capitalisme,
 que distribuïen pamflets supercomunistes a la Plaça de la Unió sanglotant
 i despullant-se mentre les sirenes de Los Alamos udolaven per ells,
 i udolaven pel carrer Wall, i el ferry d'State Island udolava també,
 que s'enderrocaren plorinyant en gimnasos blancs nus i trèmuls davant
 la maquinària d'altres esquelets,
 que mossegaren detectius al coll i xisclaren amb delit dins cotxes de la po-
 licia per no cometre altre crim que la seva pròpia pederàstia i into-
 xicació,
 que udolaren de genolls en el Metro i es veieren arrossegats dels teulats
 enarborant genitals i manuscrits,
 que deixaren que els motoristes sants els donassin pel cul, i cridaven de
 goig,
 que mamaren i foren mamats per aquests serafins humans, els mariners,
 carícies d'amor atlàntic i caribeny,
 que boixaren matins i tardes en els roserars i a la gespa dels parcs públics
 i als cementeris espargint el seu semen lliurement a qui pogués venir,
 que singlotaven inacabablement intentant forçar una rialleta però acaba-
 ven sanglotant rere la partició d'uns banys turcs quan l'àngel ros i
 nu aparegué per a travessar-los amb una espasa,
 que perderen els seus efebus a mans de les tres velles harpies del destí,
 l'harpia guerxa del dòlar heterosexual, l'harpia guerxa que fa l'ullet
 fora de l'úter i l'harpia guerxa que es limita a asseure's sobre el seu
 cul i tallar els auris brins intel·lectuals del teler de l'artesa,
 que copulaven estàtics i insaciats amb una botella de cervesa un amant un
 paquet de cigarrets una espelma i queien del llit i continuaven pas-
 sadís endavant i acabaven acubant-se contra la paret amb una visió
 de cony suprem i ejaculació defugint l'últim alè de la consciència,
 que endolcien els conys d'un milió d'al·lotes que tremolaven en el cre-
 puscle, i a l'alba es trobaven amb els ulls enrogits, però disposats a
 endolcir-li el cony a l'aurora, culs resplendents sota els graners i nus
 en el llac,
 que sortien de putes per Colorado en miríades de cotxes robats per una
 nit, N.C., heroi secret d'aquests poemes, boixador i Adonis de Den-
 ver —alegrem-nos en el record de les seves innumerables boixades
 d'al·lotes a solars buits i a patis posteriors de restaurants, a fileres
 grinyolants de cinemes, en el cim de les muntanyes en coves o amb
 demacrades cambreres en familiars alçaments de solitaris enagos en
 un costat de la carretera, i especialment secrets solipsismes a banys
 de les benzineres i també en els carrerons de la ciutat natal,

que s'esvaïren en vastes i sòrdides pel·lícules, eren desplaçats en somnis,
 despertaven en un sobtós Manhattan, i sortien amb penes i treballs
 dels soterranis amb ressaca de despietat Tokay i horrors de somnis
 de ferro de la TerceraAVINGUDA i anaven trontollant cap a les oficines
 d'atur,
 que caminaren tota la nit amb les sabates plenes de sang sobre molls de
 bancs de neu esperant que una porta a l'East River s'obris a una ha-
 bitació plena de vapor calent i opi,
 que crearen grans drames suïcides sobre els farallons d'apartaments del
 Hudson sota el focus blau de temps de guerra de la lluna i cenyiran
 els seus caps amb llorer en l'oblit,
 que menjaren estofat de be de la imaginació o digeriren el cranc en el llo-
 tós jaç dels rius de Bowery,
 que ploraren davant l'encís dels carrers amb els seus carretons plens de
 cebes i mala música,
 que s'assegueren sobre caixes inspirant la foscor sota el pont, i s'aixecaren
 per a construir clavicordis en els seus àtics,
 que tossien en el sisè pis de Harlem coronats de flames i sota cel tubercular
 envoltats per caixes de taronges de teologia,
 que gargotejaren totes les nits engronsant-se i rodant sobre sublims enci-
 saments que en el groc dematí eren estrofes de disbarats,
 que cuinaren animals podrits pulmó cor potes cua vísceres i truites so-
 miant amb el pur regne vegetal,
 que es capbussaren de cap sota camions de carn a la recerca d'un ou,
 que tiraren els seus rellotges des del teulat per a emetre el seu vot per una
 Eternitat fora del Temps, i caigueren despertadors sobre els seus caps
 dia rere dia durant tota una dècada,
 que es tallaren sense èxit els canells tres vegades consecutives, abandonaren
 i es veieren obligats a obrir botigues d'antiguitats on pensaren que
 s'estaven tornant vells i ploraren,
 que foren cremats vius en els seus innocents vestits de franel·la a Madison
 Avenue entre explosions de plumbis versos i l'enllaunat estrèpit de
 ferris regiments de la moda i els xiscles dels marietes de la publicitat
 i el gas mostassa de sinistres editors intel·ligents, o foren atropellats
 pels ebris taxis de la Realitat Absoluta,
 que botaren des del pont de Brooklyn això succeí de fet i s'allunyaren ca-
 minant desconeguts i oblidats penetrant a l'atabalament fantasmal
 dels carrerons de sopa & cotxes de bombers del Barri Xinès, ni tan
 sols una cervesa de franc,
 que cantaven desesperats des de les seves finestres, queien per la finestreta
 del metro, es llançaven al llardós Passaic, s'abalançaven sobre els ne-
 gres, ploraven per tot el carrer, ballaven sobre tassons de vi romputs
 amb els peus descalços estavellaven discs de nostàlgic jazz europeu

alemany dels anys 30 acabant el whisky i vomitaven gemegant a
 l'ensagnat vàter, amb gemecs i l'estrèpit de colossals xiulets de vapor
 a les oïdes,
 que es llançaven a tomba oberta per les autopistes del passat viatjant als
 llocs d'observació, Gòlgota de Soledat carcerària de cotxes preparats
 de cada un d'ells o encarnació de jazz de Birmingham,
 que conduïen camp a través durant setanta-dues hores per a esbrinar si jo
 havia tengut una visió o tu havies tengut una visió o ells havien ten-
 gut una visió per a esbrinar l'Eternitat,
 que viatjaven a Denver, que morien a Denver, que retornaven a Denver i
 esperaven en va, que vetllaven a Denver & cavil·laven i s'assolaven
 a Denver i finalment l'abandonaven per a esbrinar el Temps, & ara
 Denver sent enyorança pels seus herois,
 que es postraren de genolls en desesperançades catedrals resant per la seva
 mútua salvació i per la llum i pels pits, fins que l'ànima il·luminà el
 seus cabells durant un segon,
 que s'estavellaren a través de la seva ment a la presó esperant impossibles
 criminals d'auris caps i l'encant de la realitat en els seus cors que
 cantaven dolços blues a Alcatraz,
 que es retiraren a Mèxic per a cultivar un hàbit, o a Rocky Mount al ten-
 dre Buda o a Tànger a la recerca d'al·lots o a la Southern Pacific cap
 a la negra locomotora o a Harvard a la recerca de Narcís a Wood-
 lewn a la garlanda de margarides o a la tomba,
 que exigiren judicis de seny acusant la ràdio d'hipnotisme & es quedaren
 penjats en la seva follia i les seves mans i un jurat indecís,
 que llançaren ensalada de patates als conferenciats de la CCNY sobre el
 Dadaisme i subsegüentment es presentaren sobre els escalons de gra-
 nit del manicomi amb els caps afaitats i un arlequinesc discurs sobre
 el suïcidi, exigint una lobotomia a l'instant,
 i reberen a canvi el concret buit de la insulina el metrasol l'electricitat la
 hidroteràpia la psicoteràpia la teràpia ocupacional ping-pong i am-
 nèsia,
 que en desolada protesta es limitaren a tombar una única simbòlica taula
 de ping-pong, descansant breument en la catatonía,
 retornant anys més tard calbs de veritat a excepció d'una perruca de sang,
 i llàgrimes i dits, a la visible condemnaçió del dement dels pavellons
 de les ciutats de folls de l'Est,
 als fètidis salons de Pilgrim State, Tockland i Greystone, disputant amb
 els ecos de l'ànima, balancejant-se i rodant en els bancs de soledat
 de mitjanit regnes-dolmen de l'amor, el somni de la vida un malson,
 els cossos convertits en pedra tan pesada com la lluna,
 a la fi la mare*****, i llançant l'últim llibre fantàstic per la finestra del
 pis i tancada la darrera porta a les 4 de la matinada i estavellat l'últim

telèfon contra la paret a manera de resposta i buidada l'última habitació moblada fins a la darrera partícula de moblatge mental, un paper groc es dreçava retorçut sobre un penjador de filferro a l'armari, i fins i tot aqueix imaginari, tan sols un esperançat bocí d'al·lucinació,

ah, Carl, no estaré a recer mentre no estiguis a recer, i ara estàs realment submergit en l'absoluta sopa animal del temps—

i qui per tant corregué a través de gelats carrers obsessionat per una sobtada inspiració sobre l'alquímia de la utilització de l'el·lipse el catàleg la mida & el plànol vibratori,

qui somià i realitzà buits encarnats en el Temps & l'Espai a través d'imatges juxtaposades, i atrapà l'arcàngel de l'ànima entre 2 imatges visuals i uní els verbs elementals i posà el nom i l'espipellada de consciència a botar junts amb sensació de Pater Omnipotens Aeterna Deus

per a recrear la sintaxi i la mètrica de la pobra prosa humana i quedar davant tu mut i intel·ligent i tremolós de vergonya, rebutjat i malgrat tot confessant l'ànima per a conformar-me al ritme del pensament en el seu nu i interminable cap,

el foll rodamon i l'àngel bateguen en el Temps, desconeguts, així i tot registrant aquí el que podia quedar per dir en el temps després de la mort,

i s'alçà reencarnat en les fantasmals vestidures del jazz en l'àuria ombra de les trompes de la banda i bufà el sofriment per amor al nu cervell d'Amèrica convertint-lo en crit de saxòfon eli eli lamma lamma sabachthani que féu esgarriar-se les ciutats fins a la darrera ràdio amb el cor absolut del poema de la vida sanguinàriament esqueixat del seu propi cos comestible durant mil anys.

II

Quina esfinx de ciment i alumini rebentà els seus cranis i devorà els seus cervells i la seva imaginació?

Moloc! Soledat! Brutícia! Poals de fems i inabastables dòlars! Nins xisclant sota les escales! Al·lots sanglotejant en exèrcits! Vells plorant en els parcs!

Moloc! Moloc! Malson de Moloc! Moloc el sense amor! Moloc mental! Moloc l'opressiu jutge dels homes!

Moloc la presó incomprensible! Moloc la presó malànima d'ossos creuats i Congrés d'Affliccions! Moloc els edificis del qual són veredictes! Moloc l'ampla pedra de la guerra! Moloc els atordits governs!

Moloc la ment del qual és pura maquinària! Moloc la sang del qual són

diners que es mouen! Moloc els dits del qual són deu exèrcits! Moloc el pit del qual és una dinamo caníbal! Moloc l'oïda del qual és una fumejant tomba!

Moloc els ulls del qual són un milenar de finestres engegades! Moloc els gratacels del qual s'alcen en les llargues avingudes com inacabables Jehovàs! Moloc les fàbriques del qual somien i rauquen dins la boira! Moloc les xemeneies i antenes del qual coronen les ciutats!

Moloc l'amor del qual és petroli i pedra sense final! Moloc l'ànima del qual és electricitat i bancs! Moloc la pobresa del qual és l'espectre del geni! Moloc el destí del qual és un nigul d'asexuat hidrogen! Moloc el nom del qual és la Ment!

Moloc en el si del qual m'assec en soledat! Moloc en el si del qual somii àngels! Dement en Moloc! Xuclapardals dins Moloc! Desestimat i sense home en el si de Moloc!

Moloc que penetrà dins la meva ànima aviat! Moloc en el si del qual som una consciència sense cos! Moloc que m'aterrí traient-me del meu èxtasi natural! Moloc a qui abandon! Desperta dins Moloc! La llum cau del cel a torrentades!

Moloc! Moloc! Robòtics apartaments! suburbis invisibles! tresorereries esquelètiques! capitals cecs! demoníques indústries! nacions espectrals! manicomis invencibles! penis de granit! bombes monstruoses!

Es trencaren les espatlles aixecant Moloc fins al cel! Paviments, arbres, ràdios, tones! elevant la ciutat al cel que existeix i està per onsevilla a l'entorn nostre!

Visions! presagis! al·lucinacions! religions! èxtasi! remolcats pel riu americà!

Somnis! adoracions! il·luminacions! miracles! tota la càrrega de sensiblera gasòfia!

Invents! sobre el riu! flipades i crucifixions! remolcat tot pel corrent! Globus! Epifanies! Desesperacions! Deu anys de crits i suïcidis d'animals! Ments! Nous amors! Folla generació! avall sobre les roques del Temps!

Autèntica rialla sagrada dins el riu! Ho veieren tot! els ulls enfollits! els sagrats xiscles! S'acomiadaren! Botaren sobre les teulades! cap a la soledat! onejant el braç! portant flors! Fins al riu! Pel carrer!

III

Carl Salomon! Som amb tu a Rockland
on tu ets més boig que jo
Som amb tu a Rockland
on deus sentir-te molt estrany

Som amb tu a Rockland
on imites l'ombra de ma mare

Som amb tu a Rockland
on has assassinat les teves dotze secretàries

Som amb tu a Rockland
on te'n rius d'aquest invisible humor

Som amb tu a Rockland
on som grans escriptors amb la mateixa terrible màquina d'escriure

Som amb tu a Rockland
on el teu estat ha arribat a ser crític i és comunicat a la ràdio

Som amb tu a Rockland
on les facultats del crani no admeten ja els cucs dels sentits

Som amb tu a Rockland
on beus el te dels pits de les fadrines d'Utica

Som amb tu a Rockland
on fas jocs de paraules sobre els cossos de les teves infermeres les harpies del Bronx

Som amb tu a Rockland
on xiscles dins una camisa de força que estàs perdent la partida del veritable ping-pong de l'abisme

Som amb tu a Rockland
on tupes sobre el catatònic piano l'ànima és innocent i immortal
jamai hauria de morir impia en un manicomi armat

Som amb tu a Rockland
on cinquanta xocs no retornaran la teva ànima al seu cos des del seu pelegrinatge cap a una creu en el buit

Som amb tu a Rockland
on acuses els teus doctors de follia i planifiques la revolució socialista hebrea contra el Gòlgota nacional feixista

Som amb tu a Rockland
on esqueixaràs els cels Long Island i ressuscitaràs el teu Jesús humà i vivent de la tomba sobrehumana

Som amb tu a Rockland
on hi ha vint mil camarades folls cantant tots junts les estrofes finals de la Internacional

Som amb tu a Rockland
on abraçam i besam els Estats Units sota els llençols els Estats Units que tussen tota la nit i no ens deixen dormir

Som amb tu a Rockland
on despertam del coma electritzats pels avions de les nostres pròpies ànimes que bramulen sobre la teulada han vengut han deixat caure angelicals bombes l'hospital s'il·lumina a si mateix s'enderroquen parets imaginàries Oh ronyoses legions sortiu corrent d'aquí Oh

commoció estrellada i lluenta de misericòrdia la guerra eterna és
aquí Oh victòria oblida la teva roba interior som lliures
Som amb tu a Rockland
en els meus somnis tu camines amb llàgrimes rajant d'un viatge per
mar sobre l'autopista que travessa Amèrica fins a la porta de la meva
cabanya en la nit d'Occident

San Francisco 1955-56

Nota a peu de pàgina per a l'Alarit

Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant! Sant!
 Sant! Sant!
 El món és sant! L'ànima és santa! La pell és santa! El nas és sant! La llengua
 i la verga i la mà i el forat del cul!
 Tot és sant! tothom és sant! tot lloc és sant! tot dia pertany a l'eternitat!
 Tot home és un àngel!
 El rodamón és sant com el serafí! el dement és sant com ho ets tu ànima
 meva!
 La màquina d'escriure és santa el poema és sant la veu és santa els oients
 són sants l'èxtasi és sant!
 Sant Peter sant Allen sant Solomon sant Lucien sant Kerouac sant Huncke
 sant Burroughs sant Cassady sants els desconeguts indesitjables i so-
 frents captaires sants els espantosos àngels humans!
 Santa ma mare en el boig asil! Santes les vergues dels padrins de Kansas!
 Sant el gemegós saxòfon! Sant l'apocalipsi bop! Santes les bandes de
 jazz marihuana passotes pau & drogues & timbals!
 Santes les solituds de gratacels i voravies! Santes les cafeteries estibades
 pels milions! Sants els misteriosos rius de llàgrimes sota els carrers!
 Sant el monstre solitari! Sants els grans xots de la classe mitjana! Sants els
 pastors dements de la rebel·lió! A qui li agrada Los Angeles ÉS Los
 Angeles!
 Santa Nova York Santa San Francisco Santa Peoria & Seattle Santa París
 Santa Tànger Santa Moscou Santa Istambul!
 Sant el temps dins l'eternitat santa l'eternitat dins el temps sants els re-
 llotges dins l'espai santa la quarta dimensió santa la cinquena Inter-
 nacional sant l'Àngel dins Moloc!
 Santa la mar sant el desert santa la via fèrria santa la locomotora santes
 les visions santes les al·lucinacions sants els miracles sant el globus
 ocular sant l'abisme!
 Sant el perdó! misericòrdia! caritat! fe! Sants! Nostres! Cossos! sofriment!
 magnanimitat!
 Santa la sobrenatural extrabrillant intel·ligent bondat de l'ànima!

Berkeley, 1955

Un supermercat a Califòrnia

Quins pensaments tenc de tu aquesta nit, Walt Whitman, per haver caminat per carrers secundaris, sota els arbres amb mal de cap conscient de mi mirant la lluna plena.

En la meva famolenca fatiga, i anant de compres cercant imatges, vaig entrar dins el supermercat de fruites de neó, somiant amb les teves enumeracions!

Quins préssecs i quines penombres! Famílies senceres comprant de nit! Corredors plens de marits! Esposes als advocats, nadons a les tomàtignes! –i tu, García Lorca, què feies per allà baix devora les síndries?

Et vaig veure, Walt Whitman, sense fills, vell, descurat i solitari, escondrint entre les carns del refrigerador i fitant els al·lots dels queviures.

Et vaig escoltar fent preguntes a tothom: Qui va matar les costelles de porc? Què valen els plàtans? Ets el meu àngel?

Vaig vagarejar entre les brillants piles de llaunes perseguint-te, i perseguit en la meva imaginació pel de seguretat del magatzem.

Caminàrem plegats amb grans passes pels oberts corredors en la nostra solitària quimera tastant carxofes, posseint cada una de les delicadeses congelades, i no passant mai per caixa.

Cap a on anam, Walt Whitman? Les portes es tanquen d'aquí a una hora. En quina direcció apunta la teva barba aquesta nit?

(Toc el teu llibre i somii en la nostra odissea en el supermercat i em sent absurd).

Caminarem tota la nit a través de carrers solitaris? Els arbres afegeixen ombra a l'ombra, els llums de les cases estan apagats, tots dos ens sentirem tot sols.

Farem una volta somiant la perduda Amèrica de l'amor passant per davant d'automòbils blaus per les avingudes, de tornada cap a la nostra silenciosa caseta?

Ah, estimat pare, barba grisa, solitari i vell mestre del coratge, quina Amèrica tenies quan Caront deixà d'empènyer amb la perxa la seva barca i tu anares a parar en un fumejant ribatge i vares estar observant com desapareixia la barca en les negres aigües del Leteu?

Bekerley, 1955

Jardins de la memòria

cobert amb fulles grogues
sota la pluja matinera

—*Quel Deluge*

alçà les seves mans
i escrigué l'Univers no existeix
i morí per provar-ho.

Lluna plena damunt Ozone Park
el bus de l'aeroport corre a través de la fosca
cap a Manhattan

Jack el Mag a Lowell
dins la seva tomba

per primera nit—
Aquell Jack a través dels ulls del qual vaig
veure

el fum de la glòria i llum daurada
damunt les puntes de Manhattan
mai més no veuran aquelles
xemeneies fumejants
damunt les estàtues de Maria
en el cementeri

Gorges cobertes de boira negra
que s'escapen per damunt el riu
obscur

Anuncis brillants com de pepes
per Esso Bread—

Imitacions multiplicant barbes
Adéu a la Creu—

Fixació eterna, la pepa de Buda
pintada de cera amb un gran cap
pàl·lida descansant dins un cofre—

Carrers buits de Nova York
com calaveres

Fantasmes morts de fam
que omplen la ciutat—

a la fi la vella estació marró on jo vaig tenir
 una santa visió ha estat reedificada, ceràmica neta
 damunt la brutor i salivades i llet d'un quart de segle.

*

Volant cap a Maine dins un regueró de fum negre
 la necrològica de Kerouac conserva els primers paràgrafs
 del *Time*—

L'Empire State en un cel vermell de posta de sol,
 blanca boira en el vell octubre
 damunt el bilió d'arbres del Bronx—

Hi ha massa coses per veure—
 Jack va veure una posta de sol vermella damunt l'horitzó del Hudson
 Fa dues o tres dècades
 trenta-nou quaranta-nou cinquanta-nou
 seixanta-nou

John Holmes va prémer els llavis,
 vessà llàgrimes.

Columnes de fum pugen de les xemeneies de la costa
 l'avió rugeix cap a Montauk
 estès en una vermella posta de sol—

Northport, als arbres, Jack bevia
 rebenta-budells i feia haikús d'ocells
 que cantaven damunt la barana de la galeria a l'alba—

Va caure i va veure la llum daurada de la mort
 al jardí de Florida fa una dècada.

Ara portat completament, ànima per amunt,
 i cos avall dins un baül de fusta
 i una caixa de formigó.

Vaig tirar una grapada de terra besada i humida
 damunt la llosa de pedra
 i vaig sospirar

mirant l'únic ull de Creeley,
 el dolç Peter aguantant una flor

Gregory sense dents tombant els
 nus dels dits a la màquina de cine—
 i això és el final del poeta de llengua travada
 que va fer sonar la seva Pixa-sempré-a-punt
 a través del Northwest Passage.

Trista obscuritat damunt Saybrook, Holmes
 s'asseu a sopar victorià—

i el *Time* té un article de deu pàgines sobre
 homosexuals afemellats!

Bé, mentre som aquí
 faré la feina—
i què és la Feina?
 Relaxar el dolor de viure.
I tot el demés, pantomima
 borratxa.

22-20 octubre 1969



Flash Back

Dins un cotxe un núvol de fum gris damunt Elmira
L'immens reformatori d'al·lots fàbrica de rajoles
En una vall sota muntanyes emboirades fa 25 anys
Seia amb Joe Army de visita i murmurava Herba verda.
Jack no és *aquí* per mai més, cendres de Neal
La soledat fa que els homes vells gemeguïn, soledat de Déu,
Oh dones callau, no gisqueu més per carn de bebè.
10 novembre 1969

Sobre les cendres de Neal

Ulls delicats que parpellejaven blaus davant les Rockies tot cendra
mugrons, costelles que vaig tocar amb el dit gros són cendra
la boca que la meva llengua va tocar una o dues vegades tot cendra
ossades galtes suaus damunt el meu ventre són cendra viva, cendra
lòbuls de les orelles i parpelles, juvenil cap de fava, pubis arrissat
calentor de pits, palma d'home, cuixes d'institut,
braç amb bíceps de *baseball*, forat del cul temprat per pell sedosa
tot cendres, tot cendres una altra vegada.

agost 1968

Versions originals

DEDICATION

To— / Jack Kerouac, new Buddha of American prose, who spit forth intelligence into eleven books written in half the number of years (1951-1956)— *On the Road*, *Visions of Neal*, *Dr Sax*, *Springtime Mary*, *The Subterraneans*, *San Francisco Blues*, *Some of the Dharma*, *Book of Dreams*, *Wake Up*, *Mexico City Blues*, and *Visions of Gerard*— creating a spontaneous bop prosody and original classic literature. Several phrases and the title of *Howl* are taken from him. / William Seward Burroughs, author of *Naked Lunch*, an endless novel which will drive everybody mad. / Neal Cassady, author of *The First Third*, an autobiography (1949) which enlightened Buddha. / All these books are published in Heaven.

Howl

For Carl Solomon

I

I saw the best minds of my generation destroyed by madness, starving hysterical naked, / dragging themselves through the negro streets at dawn looking for an angry fix, / angelheaded hipsters burning for the ancient heavenly connection to the starry dynamo in the machinery of night, / who poverty and tatters and hollow-eyed and high sat up smoking in the supernatural darkness of cold-water flats floating across the tops of cities contemplating jazz, / who bared their brains to Heaven under the El and saw Mohammedan angels staggering on tenement roofs illuminated, / who passed through universities with radiant cool eyes hallucinating Arkansas and Blake-light tragedy among the scholars of war, / who were expelled from the academies for crazy & publishing obscene odes on the windows of the skull, / who cowered in unshaven rooms in underwear, burning their money in wastebaskets and listening to the Terror through the wall, / who got busted in their pubic beards returning through Laredo with a belt of marijuana for New York, / who ate fire in paint hotels or drank turpentine in Paradise Alley, death, or purgatoried their torsos night after night / with dreams, with drugs, with waking nightmares, alcohol and cock and endless balls, / incomparable blind streets of shuddering cloud and lightning in the mind leaping toward poles of Canada & Paterson, illuminating all the motionless world of Time between, / Peyote solidities of halls, backyard green tree cemetery dawns, wine drunkenness over the rooftops, storefront boroughs of teahead joyride neon blinking traffic light, sun and moon and tree vibrations in the roaring winter dusks of Brooklyn, ashcan rantings and kind king light of mind, / who chained themselves to subways for the endless ride from Battery to holy Bronx on benzedrine until the noise of wheels and children brought them down shuddering mouth-wracked and battered bleak of brain all drained of brilliance in the drear light of Zoo, / who sank all night in submarine light of Bickford's floated out and sat through the stale beer afternoon in desolate Fugazzi's, listening to the crack of doom on the hydrogen jukebox, / who talked continuously seventy hours from park to pad to bar to Bellevue to museum to the Brooklyn Bridge, / a lost battalion of platonic conversationalists jumping down the stoops off fire escapes off windowsills off Empire State out of the moon, / yacketayakking screaming vomiting whispering facts and memories and anecdotes and eyeball kicks and shocks of hospitals and jails and wars, / whole intellects disgorged in total recall for seven days and nights with brilliant eyes, meat for the Synagogue cast on the pavement, / who vanished into nowhere Zen New Jersey leaving a trail of ambiguous picture postcards of Atlantic City Hall, / suffering Eastern sweats and Tangerian bone-grindings and migraines of China under junk-withdrawal in Newark's bleak furnished room, / who wandered around and around at midnight in the railroad yard wondering where to go, and went, leaving no broken hearts, / who lit cigarettes in boxcars boxcars boxcars racking through snow toward lonesome farms in grandfather night, / who studied Plotinus Poe St. John of the Cross telepathy and bop kabbalah because the cosmos instinctively vibrated at their feet in Kansas, / who loned it through the streets of Idaho seeking visionary indian angels who were visionary indian angels, / who thought they were only mad when Baltimore gleamed in supernatural ecstasy, / who jumped in limousines with the Chinaman of Oklahoma on the impulse of winter midnight streetlight smalltown rain, / who lounged hungry and lonesome through Houston seeking jazz or sex or soup, and followed the brilliant Spaniard to converse about America and Eternity, a hopeless task, and so took ship to Africa, / who disappeared into the volcanoes of Mexico leaving behind nothing but the shadow of dungarees and the lava and ash of poetry scattered in fireplace Chicago, / who reappeared on the West Coast investigating the FBI in beards and shorts with big pacifist eyes sexy in their dark skin passing out incomprehensible leaflets, / who burned cigarette holes in their arms protesting the narcotic tobacco haze of Capitalism, / who distributed Supercommunist pamphlets in Union Square weeping and undressing while the sirens of Los Alamos wailed them down, and wailed down Wall, and the Staten Island ferry also wailed, / who broke down crying in white gymnasiums naked and trembling before the machinery of other skeletons, / who bit detectives in the neck and shrieked with delight in policecars for committing no crime but their own wild cooking pederasty and intoxication, / who howled on their knees in the subway and

were dragged off the roof waving genitals and manuscripts, / who let themselves be fucked in the ass by saintly motorcyclists, and screamed with joy, / who blew and were blown by those human seraphim, the sailors, caresses of Atlantic and Caribbean love, / who balled in the morning in the evenings in rosegardens and the grass of public parks and cemeteries scattering their semen freely to whomever come who may, / who hiccupped endlessly trying to giggle but wound up with a sob behind a partition in a Turkish Bath when the blond & naked angel came to pierce them with a sword, / who lost their loveboys to the three old shrews of fate the one eyed shrew of the heterosexual dollar the one eyed shrew that winks out of the womb and the one eyed shrew that does nothing but sit on her ass and snip the intellectual golden threads of the craftsman's loom, / who copulated ecstatic and insatiate with a bottle of beer a sweetheart a package of cigarettes a candle and fell off the bed, and continued along the floor and down the hall and ended fainting on the wall with a vision of ultimate cunt and come eluding the last gyzym of consciousness, / who sweetened the snatches of a million girls trembling in the sunset, and were red eyed in the morning but prepared to sweeten the snatch of the sunrise, flashing buttocks under barns and naked in the lake, / who went out whoring through Colorado in myriad stolen night-cars, N.C., secret hero of these poems, cocksman and Adonis of Denver—joy to the memory of his innumerable lays of girls in empty lots & diner backyards, moviehouses' rickety rows, on mountaintops in caves or with gaunt waitresses in familiar roadside lonely petticoat upliftings & especially secret gas-station solipsisms of johns, & hometown alleys too, / who faded out in vast sordid movies, were shifted in dreams, woke on a sudden Manhattan, and picked themselves up out of basements hung-over with heartless Tokay and horrors of Third Avenue iron dreams & stumbled to unemployment offices, / who walked all night with their shoes full of blood on the snowbank docks waiting for a door in the East River to open to a room full of steam-heat and opium, / who created great suicidal dramas on the apartment cliff-banks of the Hudson under the wartime blur floodlight of the moon & their heads shall be crowned with laurel in oblivion, / who ate the lamb stew of the imagination or digested the crab at the muddy bottom of the rivers of Bowery, / who wept at the romance of the streets with their pushcarts full of onions and bad music, / who sat in boxes breathing in the darkness under the bridge, and rose up to build harpsichords in their lofts, / who coughed on the sixth floor of Harlem crowned with flame under the tubercular sky surrounded by orange crates of theology, / who scribbled all night rocking and rolling over lofty incantations which in the yellow morning were stanzas of gibberish, / who cooked rotten animals lung heart feet tail borsht & tortillas dreaming of the pure vegetable kingdom, / who plunged themselves under meat trucks looking for an egg, / who threw their watches off the roof to cast their ballot for Eternity outside of Time, & alarm clocks fell on their heads every day for the next decade, / who cut their wrists three times successively unsuccessfully, gave up and were forced to open antique stores where they thought they were growing old and cried, / who were burned alive in their innocent flannel suits on Madison Avenue amid blasts of leaden verse & the tanked-up clatter of the iron regiments of fashion & the nitroglycerine shrieks of the fairies of advertising & the mustard gas of sinister intelligent editors, or were run down by the drunken taxicabs of Absolute Reality, / who jumped off the Brooklyn Bridge this actually happened and walked away unknown and forgotten into the ghostly daze of Chinatown soup alleyways & firetrucks, not even one free beer, / who sang out of their windows in despair, fell out of the subway window, jumped in the filthy Passaic, leaped on negroes, cried all over the street, danced on broken wineglasses barefoot smashed phonograph records of nostalgic European 1930s German jazz finished the whiskey and threw up groaning into the bloody toilet, moans in their ears and the blast of colossal steamwhistles, / who barreled down the highways of the past journeying to each other's hotrod-Golgotha jail-solitude watch or Birmingham jazz incarnation, / who drove crosscountry seventytwo hours to find out if I had a vision or you had a vision or he had a vision to find out Eternity, / who journeyed to Denver, who died in Denver, who came back to Denver & waited in vain, who watched over Denver & brooded & loned in Denver and finally went away to find out the Time, & now Denver is lonesome for her heroes, / who fell on their knees in hopeless cathedrals praying for each other's salvation and light and breasts, until the soul illuminated its hair for a second, / who crashed through their minds in jail waiting for impossible criminals with golden heads and the charm of reality in their hearts who sang sweet blues to Alcatraz, / who retired to Mexico to cultivate a habit, or Rocky Mount to tender Buddha or Tangiers to boys or Southern Pacific to the black locomotive or Harvard to Narcissus to Woodlawn to the daisychain or grave, / who demanded sanity trials accusing the radio of hypnotism & were left with their insanity & their hands & a hung jury, / who threw potato salad at CCNY lecturers on Dadaism and subsequently presented themselves on the granite steps of the madhouse with shaven heads and harlequin speech of suicide, demanding instantaneous lobotomy, / and who were given instead the concrete void of insulin Metrazol electricity hydrotherapy psychotherapy occupational therapy pingpong & amnesia, / who in humorless protest overturned only one symbolic pingpong table, resting briefly in catatonia, / returning years later truly bald except for a wig of blood, and tears and fingers, to the visible madman doom of the wards of the madtowns of the East, / Pilgrim State's Rockland's and Greystone's foetid halls, bickering with the echoes of the soul, rocking and rolling in the midnight solitude-bench dolmen-realms of love, dream of life a nightmare, bodies turned to stone as heavy as the moon, / with mother finally ***** and the last fantastic book flung out of the tenement window, and the last door closed at 4 A.M. and the last telephone slammed at the wall in reply and the last furnished room

emptied down to the last piece of mental furniture, a yellow paper rose twisted on a wire hanger in the closet, and even that imaginary, nothing but a hopeful little bit of hallucination— / ah, Carl, while you are not safe I am not safe, and now you're really in the total animal soup of time— / and who therefore ran through the icy streets obsessed with a sudden flash of the alchemy of the use of the ellipsis catalogue a variable measure and the vibrating plane, / who dreamt and made incarnate gaps in Time & Space through images juxtaposed, and trapped the archangel of the soul between 2 visual images and joined the elemental verbs and set the noun and dash of consciousness together jumping with sensation of Pater Omnipotens Aeterna Deus / to recreate the syntax and measure of poor human prose and stand before you speechless and intelligent and shaking with shame, rejected yet confessing out the soul to conform to the rhythm of thought in his naked and endless head, / the madman bum and angel beat in Time, unknown, yet putting down here what might be left to say in time come after death, / and rose reincarnate in the ghostly clothes of jazz in the goldhorn shadow of the band and blew the suffering of America's naked mind for love into an eli eli lamma lamma sabacthani saxophone cry that shivered the cities down to the last radio / with the absolute heart of the poem of life butchered out of their own bodies good to eat a thousand years.

II

What sphinx of cement and aluminum bashed open their skulls and ate up their brains and imagination? / Moloch! Solitude! Filth! Ugliness! Ashcans and unobtainable dollars! Children screaming under the stairways! Boys sobbing in armies! Old men weeping in the parks! / Moloch! Moloch! Nightmare of Moloch! Moloch the loveless! Mental Moloch! Moloch the heavy judge of men! / Moloch the incomprehensible prison! Moloch the crossbone soulless jailhouse and Congress of sorrows! Moloch whose buildings are judgment! Moloch the vast stone of war! Moloch the stunned governments! / Moloch whose mind is pure machinery! Moloch whose blood is running money! Moloch whose fingers are ten armies! Moloch whose breast is a cannibal dynamo! Moloch whose ear is a smoking tomb! / Moloch whose eyes are a thousand blind windows! Moloch whose skyscrapers stand in the long streets like endless Jehovahs! Moloch whose factories dream and croak in the fog! Moloch whose smoke-stacks and antennae crown the cities! / Moloch whose love is endless oil and stone! Moloch whose soul is electricity and banks! Moloch whose poverty is the specter of genius! Moloch whose fate is a cloud of sexless hydrogen! Moloch whose name is the Mind! / Moloch in whom I sit lonely! Moloch in whom I dream Angels! Crazy in Moloch! Cocksucker in Moloch! Lacklove and manless in Moloch! / Moloch who entered my soul early! Moloch in whom I am a consciousness without a body! Moloch who frightened me out of my natural ecstasy! Moloch whom I abandon! Wake up in Moloch! Light streaming out of the sky! / Moloch! Moloch! Robot apartments! invisible suburbs! skeleton treasures! blind capitals! demonic industries! spectral nations! invincible madhouses! granite cocks! monstrous bombs! / They broke their backs lifting Moloch to Heaven! Pavements, trees, radios, tons! lifting the city to Heaven which exists and is everywhere about us! / Visions! omens! hallucinations! miracles! ecstasies! gone down the American river! / Dreams! adorations! illuminations! religions! the whole boatload of sensitive bullshit! / Breakthroughs! over the river! flips and crucifixions! gone down the flood! Highs! Epiphanies! Despairs! Ten years' animal screams and suicides! Minds! New loves! Mad generation! down on the rocks of Time! / Real holy laughter in the river! They saw it all! the wild eyes! the holy yells! They bade farewell! They jumped off the roof! to solitude! waving! carrying flowers! Down to the river! into the street!

III

Carl Solomon! I'm with you in Rockland / where you're madder than I am / I'm with you in Rockland / where you must feel very strange / I'm with you in Rockland / where you imitate the shade of my mother / I'm with you in Rockland / where you've murdered your twelve secretaries / I'm with you in Rockland / where you laugh at this invisible humor / I'm with you in Rockland / where we are great writers on the same dreadful typewriter / I'm with you in Rockland / where your condition has become serious and is reported on the radio / I'm with you in Rockland / where the faculties of the skull no longer admit the worms of the senses / I'm with you in Rockland / where you drink the tea of the breasts of the spinsters of Utica / I'm with you in Rockland / where you pun on the bodies of your nurses the harpies of the Bronx / I'm with you in Rockland / where you scream in a straightjacket that you're losing the game of the actual pingpong of the abyss / I'm with you in Rockland / where you bang on the catatonic piano the soul is innocent and immortal it should never die ungodly in an armed madhouse / I'm with you in Rockland / where fifty more shocks will never return your soul to its body again from its pilgrimage to a cross in the void / I'm with you in Rockland / where you accuse your doctors of insanity and plot the Hebrew socialist revolution against the fascist national Golgotha / I'm with you in Rockland / where you will split the heavens of Long Island and resurrect your living human Jesus from the superhuman tomb / I'm with you in Rockland / where there are twentyfive thousand mad comrades all together singing the final stanzas of the Internationale / I'm with you in Rockland / where we hug and kiss the United States under our bedsheets the United States that coughs all night and won't let us sleep / I'm with you in Rockland / where we wake up electrified out of the coma by our own souls' airplanes roaring over the roof they've come to

drop angelic bombs the hospital illuminates itself imaginary walls collapse O skinny legions run outside
O starry-spangled shock of mercy the eternal war is here O victory forget your underwear we're free / I'm
with you in Rockland / in my dreams you walk dripping from a sea-journey on the highway across America
in tears to the door of my cottage in the Western night
San Francisco, 1955—1956

Footnote to Howl

Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! Holy! / The world
is holy! The soul is holy! The skin is holy! The nose is holy! The tongue and cock and hand and asshole
holy! / Everything is holy! everybody's holy! everywhere is holy! everyday is in eternity! Everyman's an
angel! / The bum's as holy as the seraphim! the madman is holy as you my soul are holy! / The typewriter
is holy the poem is holy the voice is holy the hearers are holy the ecstasy is holy! / Holy Peter holy Allen
holy Solomon holy Lucien holy Kerouac holy Huncke holy Burroughs holy Cassady holy the unknown
buggered and suffering beggars holy the hideous human angels! / Holy my mother in the insane asylum!
Holy the cocks of the grandfathers of Kansas! / Holy the groaning saxophone! Holy the bop apocalypse!
Holy the jazzbands marijuana hipsters peace peyote pipes & drums! / Holy the solitudes of skyscrapers
and pavements! Holy the cafeterias filled with the millions! Holy the mysterious rivers of tears under the
streets! / Holy the lone juggernaut! Holy the vast lamb of the middleclass! Holy the crazy shepherds of re-
bellion! Who digs Los Angeles IS Los Angeles! / Holy New York Holy San Francisco Holy Peoria & Seattle
Holy Paris Holy Tangiers Holy Moscow Holy Istanbul! / Holy time in eternity holy eternity in time holy
the clocks in space holy the fourth dimension holy the fifth International holy the Angel in Moloch! /
Holy the sea holy the desert holy the railroad holy the locomotive holy the visions holy the hallucinations
holy the miracles holy the eyeball holy the abyss! / Holy forgiveness! mercy! charity! faith! Holy! Ours!
bodies! suffering! magnanimity! / Holy the supernatural extra brilliant intelligent kindness of the soul!
Berkeley 1955

A Supermarket in California

What thoughts I have of you tonight, Walt Whitman, for I walked down the sidestreets under the trees
with a headache self-conscious looking at the full moon. / In my hungry fatigue, and shopping for images,
I went into the neon fruit supermarket, dreaming of your enumerations! / What peaches and what penum-
bras! Whole families shopping at night! Aisles full of husbands! Wives in the avocados, babies in the toma-
toes! —and you, García Lorca, what were you doing down by the watermelons? // I saw you, Walt
Whitman, childless, lonely old grubber, poking among the meats in the refrigerator and eyeing the grocery
boys. / I heard you asking questions of each: Who killed the pork chops? What price bananas? Are you
my Angel? / I wandered in and out of the brilliant stacks of cans following you, and followed in my imag-
ination by the store detective. / We strode down the open corridors together in our solitary fancy tasting
artichokes, possessing every frozen delicacy, and never passing the cashier. // Where are we going, Walt
Whitman? The doors close in a hour. Which way does your beard point tonight? / (I touch your book
and dream of our odyssey in the supermarket and feel absurd.) / Will we walk all night through solitary
streets? The trees add shade to shade, lights out in the houses, we'll both be lonely. / Will we stroll dreaming
of the lost America of love past blue automobiles in driveways, home to our silent cottage? / Ah, dear
father, graybeard, lonely old courage-teacher, what America did you have when Charon quit poling his
ferry and you got out on a smoking bank and stood watching the boat disappear on the black waters of
Lethe?
Berkeley, 1955

Memory Gardens

covered with yellow leaves / in morning rain // —Quel Deluge / he threw up his hands / & wrote the Uni-
verse don't exist / & died to prove it. / Full Moon over Ozone Park / Airport Bus rushing thru dusk to /
Manhattan, / Jack the Wizard in his / grave at Lowell / for the first nite— / That Jack thru whose eyes I /
saw / smog glory light / gold over Mannahatta's spires / will never see these / chimneys smoking / anymore
over statues of Mary / in the graveyard // Black misted canyons / rising over the bleak / river / Bright doll-
like ads / for Esso Bread— / Replicas multiplying beards / Farewell to the Cross— / Eternal fixity, the big
headed / wax painted Buddha doll / pale resting incoffined— // Empty-skulled New / York streets /
Starveling phantoms / filling city— / Wax dolls walking park / Ave, / Light gleam in eye glass / Voice echo-
ing thru Microphones / Grand Central Sailor's / arrival 2 decades later... / feeling melancholy— / Nostalgia
for Innocent World / War II— / A million corpses running / across 42nd street / Glass buildings rising
higher / transparent / aluminum— / artificial trees, robot sofas, / Ignorant cars— / One Way Street to
Heaven.

*

Gray Subway Roar

A wrinkled brown faced fellow / with swollen hands / Leans to the blinking plate glass / mirroring white
poles, the heavy car / sways on tracks uptown to Columbia— / Jack no more'll step off at Penn Station /

anonymous erranded, eat sandwich / & drink beer near New Yorker Hotel or walk, / under the shadow of Empire State. / Didn't we stare at each other length of the car / & read headlines in faces thru Newspaper Holes? / Sexual cocked & horny bodied young, look / at beauteous Rimbaud & Sweet Jenny / riding to class from Columbus Circle. / "Here the kindly dopefiend lived." // and the rednecked sheriff beat the longhaired / boy on the ass. / —103d street Broadway, me & Hal abused for sidewalk / begging twenty-five years ago. / Can I go back in time & lay my head on a teenage / belly upstairs on 110th Street? / or step off the iron car with Jack / at blue-tiled Columbia sign? / at last the old brown station where I had / a holy vision's been rebuilt, clean ceramic / over the scum & spit & come of quarter century.

*

Flying to Maine in a trail of black smoke / Kerouac's obituary conserves *Time's* / Front Paragraphs— / Empire State in Heaven Sun Set Red, / White mist in old October / over the billion trees of Bronx— / There's too much to see— / Jack saw sun set red over Hudson horizon / Two three decades back / thirtynine fourtynine fiftynine / sixtynine / John Holmes pursed his lips, / wept tears. / Smoke plumed up from Oceanside chimneys / plane roars toward Montauk / stretched in red sunset— / Northport, in the trees, Jack drank / rot gut & made haikus of birds / tweetling on his porch rail at dawn— / Fell down & saw Death's golden lite / in Florida garden a decade ago. / Now taken utterly, soul upward, / & body down in wood coffin / & concrete slab-box. / I threw a kissed handful of damp earth / down on the stone lid / & sighed / looking in Creeley's one eye, / Peter sweet holding a flower / Gregory toothless bending his / knuckle to Cinema machine— / and that's the end of the drabble tongued / Poet who sounded his Knock-up / throughout the Northwest Passage. / Blue dusk over Saybrook, Holmes / sits down to dine Victorian— / & *Time* has a ten-page spread on / Homosexual Fairies! // Well, while I'm here I'll / do the work— / and what's the Work? / To ease the pain of the living, / Everything else, drunken / dumbshow. / *October 22-29, 1969*

Flash Back

In a car Grey smoke cloud over Elmira / The vast boy reformatory brick factory / Valed below misty hills 25 years ago / I sat with Joe Army visiting and murmured green Grass. / Jack's just not *here* anymore, Neal's ashes / Loneliness makes old men moan, God's solitude, / O women shut up, yelling for baby meat more. / *November 10, 1969*

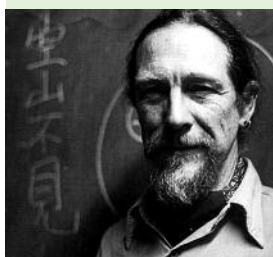
On Neal's ashes

Delicate eyes that blinded blue Rockies, all ash / nipples, Ribs touched w/ my thumb are ash / mouth my tongue touched once or twice all ash / bony cheeks soft on my belly are cinder, ash / earlobes & eyelids, youthful cock tip, curly pubis / breast warmth, man palm, high school thigh, / baseball biceps arm, asshole anneal'd to silken skin / all ashes, all ashes again. / *August 1968*



Notes sobre la Generació Beat

Gary Snyder



Un dia de setembre de 1955, estava adobant la meua bicicleta al jardinet d'una caseta a Berkeley, Califòrnia –acabat d'arribar de tres mesos treballant en una pista a Sierra Nevada– i per un cantó va aparèixer un bergant d'aspecte respectable amb un vestit fosc d'home de negocis i em va demanar si jo era Gary Snyder i va dir que el seu nom era Allen Ginsberg. Va ser l'única vegada que vaig veure Allen Ginsberg d'etiqueta. Vàrem prendre te, i va dir que havia vingut a veure'm de part del poeta Kenneth Rexroth, amb la idea de reunir una partida de poetes de San Francisco per fer una lectura de poesia en una petita galeria d'art de la ciutat. Dues setmanes després, Phil Whalen va arribar a la ciutat en auto-stop des de les muntanyes de Washington i, al mateix temps, també ho va fer Jack Kerouac, en un tren de mercaderies que venia de Los Angeles. Ginsberg s'havia traslladat a Berkeley (la seu de la Universitat de Califòrnia, a només mitja hora en autobús des de San Francisco) per matricular-se per fer el graduat al Departament d'Anglès, amb la idea d'establir-se i fer carrera com a professor. S'hi va quedar unes tres setmanes i ho va deixar anar. No era el moment adequat perquè cap de nosaltres es preocupàs dels títols universitaris o de quina mena de feina fariem en el futur; era el moment d'escriure poesia. En el mes d'octubre de 1955, amb vi, marihuana i jazz, Ginsberg va escriure el seu ara famós poema *Howl*, i a finals d'octubre vàrem fer la nostra lectura poètica. Philip Lamantia (del qual acabava de sortir el nou llibre de poemes *Ekstasis*), Mike McClure, Whalen, Ginsberg i jo vàrem recitar. Kerouac ritmava melodies en ampolles buides, i Rexroth feia bromes sobre el vestit de diplomàtic que havia comprat de segona mà per pocs dòlars. Tots nosaltres teníem poemes que ja comptaven entre cinc i deu anys a la mà, i la majoria d'ells mai no els havia escoltat ningú. Aquella nit de poesia, amb la gent salvatge que va venir, va ser el començament del «Renaixement Poètic de San Francisco», que des de llavors ha passat a formar part de tot el fenomen conegut com la «generació beat». Des d'aquella nit, cada setmana a San Francisco, hi havia una lectura de poesia a l'apartament d'algú, o en algun bar o galeria. De sobte teníem la sensació que finalment havíem fet una descoberta important cap a una nova llibertat d'expressió, havíem destrossat el domini absolut de les universitats sobre els poetes i havíem anat més enllà dels tediosos i inútils arguments de bolxevic versus capitalista que estaven (i

segueixen) assecant la vida imaginativa de molts intel·lectuals en tot lo món. El que havíem descobert, o redescobert, era que la imaginació té una vida lliure i espontània, que s'hi pot confiar, que el que flueix d'una ment espontània és poesia –i que això és més essencial i més revolucionari que qualsevol programa polític basat en «abstraccions civilitzades» que acaben assassinant éssers humans en nom de la necessitat històrica o de la raó o la llibertat; Rússia i Amèrica no tenen esperit i són uns grans assassins del cor de l'home.

Jack Kerouac, en aquell moment, vivia la vida de pòtol: un parell de texans, una motxilla a l'esquena i un quadern per escriure. Però fins i tot llavors tenia guardats els manuscrits de deu o dotze novel·les acabades. Quan la seva novel·la *On the Road* es va publicar el 1957, la paraula *beat* es va fer famosa i de la nit al dia Amèrica es va adonar que tenia al seu davant una generació d'escriptors i intel·lectuals que rompia totes les regles. Aquesta nova generació estava preparada, però es va negar a entrar en carreres acadèmiques, empresarials o governamentals. Va publicar els seus poemes a les seves pròpies revistes minoritàries, ni tan sols es va molestar a enviar obres a les grans revistes consolidades que havien mantingut el monopoli de l'escriptura d'avantguarda durant tant de temps. Els seus membres viatjaven amb facilitat, vagabundejant des de Nova York a Ciutat de Mèxic i fins a San Francisco –el gran triangle– i ho feien lleugers d'equipatge. S'hostatjaven a casa d'amics al North Beach de San Francisco o al Lower East Side de Nova York (el Greenwich Village dels *beat*, en realitat un tuguri) i van aconseguir guanyar diners amb pràcticament qualsevol feina. Fusteria, tasques ferroviàries, explotació forestal, feines de granja, rentaplats i transport de mercaderies –qualsevol cosa que es pogués fer. Un treball regular et ferma i no et deixa temps. És millor viure amb modèstia, ser pobre i tenir temps per vagar i escriure i comprendre [dig] (és a dir, penetrar, absorbir i gaudir) el que està passant en el món. *On the Road* (traduït al japonès com *Rojo*) descriu gran part d'aquesta vida. La gent que ho va llegir o bé es va espantar o bé va quedar encantada. Molts dels encantats es varen mudar a San Francisco (escenari de la novel·la posterior de Kerouac, *The Subterraneans*, que ha estat traduïda al japonès com *Chikagai Hitobito*) per participar en la diversió. Pel que fa a *Howl* de Ginsberg, després que fos inicialment prohibida per la policia a San Francisco, va guanyar un plet judicial i es va convertir en un best-seller de poesia entre la generació més jove, que hi va veure un poema que els parlava directament. La «generació beat» es va convertir en una expressió molt coneguda.

Quina va ser la reacció dels diaris i del públic davant això? O estaven indignats o una mica gelosos. És una de les poques vegades en la història nord-americana que una part de la població ha triat lliurement desvincular-se del «model de vida americà» i tot allò que significa –en nom de la

llibertat. I, en certa manera, la literatura de la «generació beat» és una de les úniques veritables literatures proletàries de la història recent –perquè els actuals membres de la classe obrera ho fan notar, «bohemis proletaris» si voleu; i no és la mena de cosa que els intel·lectuals comunistes de classe mitjana creuen que hauria de ser la literatura proletària. No hi ha auto-complaença ni acusació ni política, simplement éssers humans i fets. La lluita de classes significa poc per a aquells que han abandonat totes les classes dins la seva pròpia ment i en la seva vida. Però tant els intel·lectuals d'esquerres com els editors de diaris d'Amèrica veuen això com una heretgia de la pitjor casta, i ambdues parts criden «irresponsables». Assenyalen el món del jazz com a decadent (mentre que de fet és una de les coses més creatives i profundes d'Amèrica) i escriuen sobre la immoralitat sexual i la delinqüència i l'ús de drogues per part dels joves escriptors de San Francisco i Nova York. A aquestes acusacions, les respostes són senzilles: aquestes persones estan interessades per la revolució, la revolució *real*, que comença amb la ment i el cos individuals. Una de les coses que ha paralitzat l'ànima del món des de la fi de l'Edat del Bronze és el sistema familiar i les idees associades de moralitat sexual que van amb la nissaga patrilineal i l'herència de la propietat en la línia masculina (qualsevol que hagi llegit *Els orígens de la família, la propietat privada i l'Estat* d'Engels sap de què estic parlant). No hi haurà cap revolució econòmica que funcioni en aquest món, sense que, amb ella, hi hagi una revolució sexual. Tota persona que intenti descobrir a la pràctica quins són els valors reals del sexe i què significa realment el matrimoni, serà qualificada (com ho era D. H. Lawrence) d'immoral o d'obscena. Pel que fa a la delinqüència, o delictes, això és en gran part calúmnia. Els delinqüents juvenils, com assenyala Lawrence Lipton al seu llibre *The Holy Barbarians*, són senzillament capitalistes adolescents que volen els doblers a l'acte. Els homes i dones bohemis del North Beach de San Francisco compren la seva roba en botigues de segona mà i cap d'ells té ràdios o cotxes. La darrera acusació, les drogues, és una qüestió difícil, perquè la marihuana es classifica com un narcòtic perillós a Amèrica, i per tant és il·legal. La marihuana (cànem indi, *Cannabis sativa*), juntament amb el vi negre barat, és un recurs de la vida social *beat*. O és importada de Mèxic o cultivada a casa i les penes per posseir-ne són molt greus (com a mínim, sis mesos de presó). Però tothom en fuma –l'anomena «pot» o «te» o «herba»– per gaudir de la tranquil·la agudització de les percepcions que dona, especialment a l'oïda, que explica per què la marihuana és tan àmpliament utilitzada pels músics de jazz. El públic no està informat del fet que els metges s'han pronunciat sobre que la marihuana no crea hàbit, no crea intolerància, i socialment és menys perillosa que l'alcohol. Un vell i irracional prejudici contra ella manté el «beat» i el «carca» [square] (carca significa generalment qualsevol persona que desaprova el jazz i/o la marihuana; un altre

contrari de «carca» és «hip» de «hipster» —un que és entès en les drogues i el jazz) a diferents costats de la reixa i, en aquest cas, el *beat* és sovint al costat interior d'una reixa de la presó. Ara per «irresponsable». La gent irresponsable d'aquest món són els generals i els polítics que fan proves amb les bombes nuclears; les persones antisocials, violentes i infantils són els que governen el món ara mateix. Negar-se a participar en la seva estupidesa —i això vol dir mantenir-se lluny de les feines que contribueixen a la preparació militar, allunyar-se de l'exèrcit i dir allò que penses sense por de ningú— és una responsabilitat real i una de les que han d'assumir els poetes.

D'alguna manera, hom pot veure la «generació beat» com una altra perspectiva de la «tercera força» perpètua que s'ha desplaçat a través de la història amb els seus propis valors de comunitat, amor i llibertat. Es pot connectar amb les antigues comunitats essèniques, el cristianisme primitiu, les comunitats gnòstiques i les heretgies del lliure-esperit de l'Edat Mitjana; amb el sufisme islàmic, el taoisme xinès primerenc i tant amb el budisme zen com amb el shin. Les descarades i commovedores escultures eròtiques de Konorak a l'Índia, les pintures de Hieronymus Bosch, la poesia de William Blake, pertanyen a la mateixa tradició. L'eslògan d'una cafeteria *beat* a Los Angeles és l'equació «Art És Amor És Déu». A Amèrica ho captam a través de Walt Whitman i Henry David Thoreau i dels nostres mestres de la generació anterior, William Carlos Williams, Robinson Jeffers, Kenneth Rexroth, Henry Miller i D. H. Lawrence.

Quina és la importància internacional de tot això? La generació beat pot ser entesa com un aspecte de la tendència mundial per tal que els intel·lectuals reconsiderin la naturalesa de l'individu humà, l'existència, les raons personals, les qualitats de l'amor i de l'odi i els mitjans per assolir la saviesa. L'existencialisme, el modern moviment pacifista-anarquista, l'interès actual dels occidentals pel budisme zen, formen part d'aquesta tendència. La generació beat és especialment interessant perquè no es tracta d'un moviment intel·lectual, sinó d'un de creatiu: persones que han tallat els seus vincles amb la societat benestant per viure d'una manera independent escrivint poemes i pintant quadres, ensopegant i arriscant —però sense trobar cap motiu d'apatia o de desànim. Van cap a qualche banda. Seria bo que algunes de les seves actituds estimulassin els poetes del Japó.

Publicat en japonès a la revista *Chuo-koron*, el 1960.

Publicat per primera vegada en anglès a *American Poetry* 2, el 1984; reeditat a *A Place in Space*, Counterpoint, 1995.

*

Un agraïment a Antoni Guiscafè *Cataiol*, *Pruna* i *Bibí*, a més d'Editor dels Bous, per la seva ajuda a l'hora d'enllestir la versió catalana.

NOTES ON THE BEAT GENERATION

Gary Snyder

One day in September 1955, I was fixing my bicycle in the yard of a little cabin in Berkeley, California just back from three months working on a trail crew in the Sierra Nevada and a respectable-looking fellow in a dark business suit came around the corner and asked if I was Gary Snyder and said his name was Allen Ginsberg. It was the only time I ever saw Allen Ginsberg in a suit. We had tea together, and he said he had come from the poet Kenneth Rexroth to see me, with the idea of getting a few San Francisco poets together to hold a poetry reading in a little art gallery in the City. Two weeks later Phil Whalen came hitchhiking into town from the mountains of Washington, and at the same time Jack Kerouac arrived, riding a freight train up from Los Angeles. Ginsberg had moved to Berkeley (the site of the University of California, and only half an hour by bus from San Francisco) to enter the graduate Department of English, with the idea of settling down and having a career as a professor. He stayed with it about three weeks and quit. It was no time for any of us to worry about college degrees or what kind of work we would do in the future; it was time to write poetry. In the month of October 1955, with wine, marijuana, and jazz, Ginsberg wrote his now-famous poem *Howl*, and at the end of October we gave our poetry reading. Philip Lamantia (whose new book of poems *Ekstasis* is just out), Mike McClure, Whalen, Ginsberg, and I read. Kerouac was there beating tunes on empty bottles, and Rexroth was cracking jokes about his diplomat's suit that he'd bought secondhand for a few dollars. All of us had five to ten years' worth of poems on hand, and most of them had never been heard by anyone. That night of poetry, with the wild crowd that came, was the beginning of the "San Francisco poetry renaissance" which has since become part of the whole phenomenon known as the "beat generation." From that night on, there was a poetry reading in somebody's pad, or some bar or gallery, every week in San Francisco. We had a sudden feeling that we had finally broken through to a new freedom of expression, had shattered the stranglehold of universities on poets, and gone beyond the tedious and pointless arguments of Bolshevik versus capitalist that were (and still are) draining the imaginative life out of so many intellectuals in the world. What we had discovered, or rediscovered, was that the imagination has a free and spontaneous life of its own, that it can be trusted, that what flows from a spontaneous mind is poetry—and that this is more basic and more revolutionary than any political program based on "civilized abstractions" that end up murdering human beings in the name of historical necessity or Reason or Liberty; Russia and America are both huge witless killers of the heart of man.

Jack Kerouac, at that time, was living the hobo life—one pair of blue jeans, a pack on his back, and a notebook to write in. But even then he had the manuscripts of ten or twelve completed novels stored away. When his novel *On the Road* was published in 1957, the word *beat* became famous and overnight America became aware that it had a generation of writers and intellectuals on its hands that was breaking all the rules. This new generation was educated, but it refused to go into academic careers or business or government. It published its poems in its own little magazines, and didn't even bother to submit works to the large established highbrow journals that had held the monopoly on avantgarde writing for so long. Its members traveled easily, bumming from New York to Mexico City to San Francisco the big triangle and traveled light. They stayed with friends in San Francisco's North Beach or on New York's Lower East Side (the Greenwich Village of the beat, really a slum)—and made their money at almost any kind of work. Carpentry, railroad jobs, logging, farm work, dish washing, freight handling—anything would do. A regular job ties you down and leaves you no time. Better to live simply, be poor, and have the time to wander and write and *dig* (meaning to penetrate and absorb and enjoy) what was going on in the world. *On the Road* (translated into Japanese as *Rojo*) describes much of this life. The people who read it were either scared or delighted. Many of the delighted ones moved out to San Francisco (scene of Kerouac's subsequent novel, *The Subterraneans*, which has been translated into Japanese as *Chikagai Hitobito*) to join in the fun. As for Ginsberg's *Howl*, after initially being banned in San Francisco by the police, it won a court trial and became a poetry best-seller among the younger generation, who saw in it a poem that spoke directly to them. "Beat generation" became a household term.

What was the reaction of the newspapers and the public to this? They were either outraged or a little jealous. It is one of those few times in American history that a section of the population has freely chosen to disaffiliate itself from "the American standard of living" and all that goes with it—in the name of freedom. And in a way, the literature of the beat generation is some of the only true proletarian literature in recent history because actual members of the working class are writing it, "proletarian bohemians" if you will; and it is not the sort of thing that middle-class Communist intellectuals think proletarian literature ought to be. There is no self-pity or accusation or politics, simply human beings and facts. The class struggle means little to those who have abandoned all classes in their own minds and lives. But both the left-wing intellectuals and the newspaper editors of America see this as heresy of the worst sort, and both sides shout "irresponsible." They point to the jazz world as decadent (whereas it is in fact one of the most

creative and profound things in America) and write about the sexual immorality and delinquency and use of drugs by the young writers of San Francisco and New York. To such charges, the answers are simple: these people are interested in revolution, real revolution, which starts with the individual mind and body. One of the things that has been dragging the soul of the world down since the end of the Bronze Age is the family system and associated notions of sexual morality that go with patrilineal descent and the descent of property in the male line (anybody who has read Engels's *Origins of the Family, Private Property, and the State* knows what I am talking about). There will be no economic revolution in this world that works, without a sexual revolution to go with it. Any person who attempts to discover in practice what the real values of sex are, and what marriage really means, will be called (as D. H. Lawrence was) immoral or obscene. As for delinquency, or crime, this is largely slander. Juvenile delinquents, as Lawrence Lipton points out in his book *The Holy Barbarians*, are simply teenage capitalists who want their money right away. The bohemian men and women of San Francisco's North Beach buy their clothes in secondhand stores, and none of them own radios or cars. The last charge, drugs, is a difficult point, because marijuana is classified as a dangerous narcotic in America, and hence is illegal. Marijuana (Indian hemp, *Cannabis sativa*), along with cheap red wine, is a standby of beat social life. It is either imported from Mexico or grown at home, and the penalties for possessing are very severe at least six months in prison). But everybody smokes it—calls it “pot” or “tea” or “grass”—to enjoy the quiet sharpening of perceptions it gives, particularly to the ear, which explains why marijuana is so widely used by jazz musicians. The public is not informed of the fact that marijuana has been pronounced by doctors as non-habit forming, non tolerance forming, and socially less dangerous than alcohol. An old and irrational prejudice against it keeps the “beat” and the “square” (square generally means any person who disapproves of jazz and/or marijuana; another opposite of “square” is “hip” from “hipster”—one who is knowledgeable around drugs and jazz) on different sides of the fence, and the beat is often on the inner side of a jail fence in this case. Now for “irresponsible.” The irresponsible people in this world are the generals and politicians who test nuclear bombs; the antisocial, violent, and childish people are the ones who are running the world's governments right now. To refuse to participate in their idiocy—and this means keeping out of jobs that contribute to military preparations, staying out of the army, and saying what you think without fear of anyone—is a real responsibility and one for poets to face up to.

In a way one can see the beat generation as another aspect of the perpetual “third force” that has been moving through history with its own values of community, love, and freedom. It can be linked with the ancient Essene communities, primitive Christianity, Gnostic communities, and the free spirit heresies of the Middle Ages; with Islamic Sufism, early Chinese Taoism, and both Zen and Shin Buddhism. The bold and moving erotic sculptures at Konorak in India, the paintings of Hieronymus Bosch, the poetry of William Blake, all belong to the same tradition. The motto in a Los Angeles beat coffeehouse is the equation “Art Is Love Is God”. In America we get this through Walt Whitman and Henry David Thoreau and from our teachers of the generation above us, William Carlos Williams, Robinson Jeffers, Kenneth Rexroth, Henry Miller, and D. H. Lawrence.

What is the international significance of all this? The beat generation can be seen as an aspect of the worldwide trend for intellectuals to reconsider the nature of the human individual, existence, personal motives, the qualities of love and hatred, and the means of achieving wisdom. Existentialism, the modern pacifist-anarchist movement, the current interest of Occidentals in Zen Buddhism, are all a part of that trend. The beat generation is particularly interesting because it is not an intellectual movement, but a creative one: people who have cut their ties with respectable society in order to live an independent way of life writing poems and painting pictures, making mistakes and taking chances—but finding no reason for apathy or discouragement. They are going somewhere. It would do no harm if some of their attitudes came to liven up the poets of Japan.

Ginsberg, jo... i el pes de l'amor

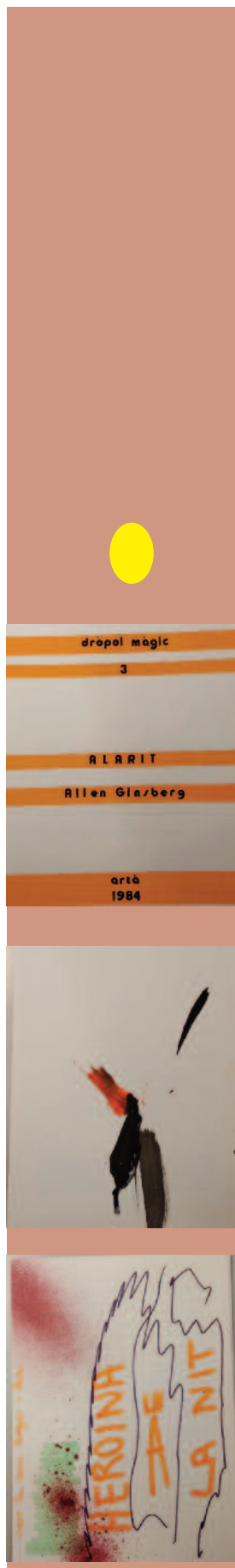
Everything belongs to me because I am poor.
Jack Kerouac, *On the road*

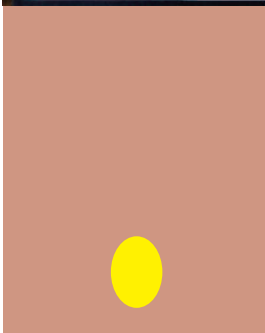
El juny de 1981 vaig llegir «Howl», D'Allen Ginsberg (1926-1997) cinc anys després de fer-ho amb *Poeta en Nueva York* de García Lorca. No cal dir que vaig quedar tocat per la força d'aquell poema i, durant uns anys, em va acompanyar en aquelles llargues nits que semblaven que no s'acabaven mai, o, si més no fins que Walter Bloch tancava el seu bar.

No sé si fou el 1981 mateix, el 1982 o el 1983, segurament a Tenerife, que vaig començar a fer-ne una versió en català, perquè, com ja he explicat moltes vegades, no tenc vocació de traductor però sí de plagiar, i fer una versió en la teva llengua dels poemes que t'agraden és una de les maneres més honestes de ser-ho que conec.

No record molt bé com va anar la cosa, però el 1984 en vaig publicar una primera versió en una edició molt artesanal de 200 exemplars. Les pàgines anaven soltes en una carpeta fabricada i serigrafiada per Felip Esteva *Blancus* i les il·lustracions, tant de la coberta com de l'interior, són d'Antoni Guiscafrè *Cataiol*, *Pruna*, *Bibí*, també conegut com l'Editor dels Bous. A l'interior, en realitat, n'hi havia quatre, d'il·lustracions, totes elles diferents i amb títol genèric de «Variacions sobre una creu en el buit», amb la qual cosa ens trobam que l'*amu* Antoni *Cataiol* va realitzar 800 dibuixos originals + el dibuix de la coberta, que convertiren aquella edició en la seva obra magna, mai no superada fins ara, que jo sàpiga. Cal dir, però, que el desembre d'aquell mateix any 1984, ho va intentar amb la revista *L'Aixartell*, però no va aconseguir passar dels 300.

Per aquells anys volíem convertir-nos en «editors» de fotocòpies i, com també he contat altres vegades, ho arribàrem a aconseguir amb la producció de [sis revistes](#) que, amb un «èxit» desigual, es repartiren per aquí i per allà, encara que gairebé totes per Capdepera i Cala Rajada. També, aprofitant el taller de serigrafia que Felip *Blancus* tenia a Artà, encetàrem la





GINSBERG, Allen (2013).
Udol - Howl. Estudi i
traducció Pepa Úbeda.
Edició de la traductora.

MUÑOZ ROSELLÓ, David
(2018). *Udol. Traducció
del poema d'una Gene-
ració*. Treball Final del
Grau en Traducció, In-
terpretació i Llengües
Aplicades. Universitat
de Vic.

El Ginsberg essencial (2019).
Selecció i pròleg de Mi-
chael Schumacher; ver-
sió catalana de Pepa
Úbeda. Barcelona: Nova
Casa Editorial.

producció de dues carpetes poètiques dins una col·lecció que es deia «Drò-pol Màgic» de Rost Edicions; una corresponia a l'*Alarit* i l'altra fou *Filosofia abstracta de la mèdula espinal*, de Joan Sanxo i Margalida Nicolau. A més, també, la coedició amb els seus autors de dos llibres, un de Mateu Gili i l'altre de Miquel Mestre.

No tenc ni idea del que va passar amb els exemplars d'*Alarit*, però el que sí sé és que me'n queden tan sols uns poquets, els quals s'han convertit en peces arqueològiques que em recorden l'inexorable pas del temps.

*

Poc després algú [potser Climent Picornell] em va deixar *Scenes along de Road*, amb una sèrie impressionant de fotografies de la Generació Beat i amb tres poemes de Ginsberg al voltant de la mort de Jack Kerouac i Neal Cas-sady. En Toni Rotger des Pes de sa Palla me'n va fer una edició pirata amb la seva gran fotocopiadora, que encara guard a la meua biblioteca del Golea.

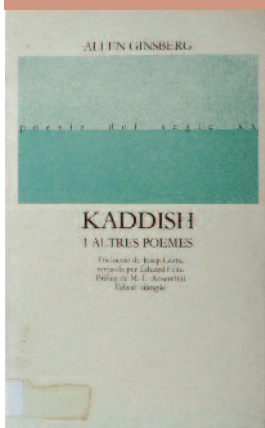
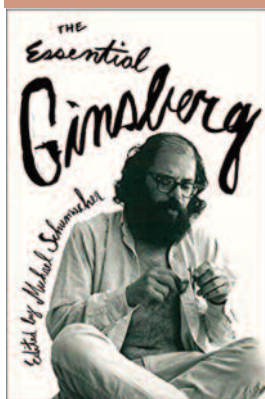
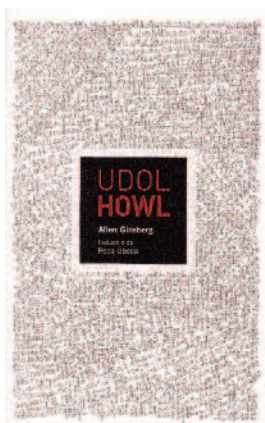
Vaig versionar els tres poemes en català i el maig de 1987 es varen pu-blicar en una altra iniciativa editorial a base de fotocòpies. No cal dir que el disseny al·lucinat i al·lucinant va ser del mateix Editor dels Bous, que va fer uns fotomuntatges increïbles amb les fotografies del llibre esmentat. Es tractava del número 3 i final d'una revista que es va dir *Sexe Xop*, en el qual vàrem publicar versions de Bukowski, d'alguns poetes alemanys i aquesta dedicada a Ginsberg i a la Generació Beat.

*

El gener de 1986 va caure entre les meves mans un enorme volum amb les obres completes d'Allen Ginsberg publicat encara en vida del poeta el 1984. El volum, com deia, és enorme i impressionava els meus ulls encara joves i vaig tractar, amb dificultats evidents, de llegir tot el que pogués entendre. No cal dir que em va costar molta de feina. Malgrat tot, vaig pensar que amb la lectura d'aquella nova edició de «Howl» calia que en fes una revisió. Ho vaig tenir dins el cap durant molt de temps i no fou fins ja ben entrat aquest segle que m'hi vaig posar. Així, amb l'ajuda de Catalina Caldentey, vaig esmenar algunes errades tant ortogràfiques com de traducció, i la segona versió es va penjar el 31 de gener de 2008 al meu bloc *El Naufragi del Golea*, amb enllaços a la versió original anglesa i a al-tres versions: portuguesa, italiana i espanyola.

*

No puc fer una valoració global de la repercussió que ha tengut tot aquest trull, si és que realment n'ha tenguda cap. Puc dir que la versió en paper, com he esmentat abans, segurament es va exhaurir, però la «gran» tirada era de tan sols 200 exemplars, i aquesta altra versió digital ha rebut més de nou mil clics que, si descomptam els robots xinesos, no sé quantes persones poden haver estat les que hagin entrat al bloc i, encara menys, les que hagin llegit el seu contingut. Quant al *Sexe Xop*, no en puc precisar la tirada, però segur que no anà gaire més enllà del 100 exemplars.



D'altra banda, una part del primer *Alarit* es pot veure a *Poesia Experimental Catalana i Camp Literari*, així com també la carpeta de Joan Sanxo i Margalida Nicolau. El segon *Alarit* encara està penjat al bloc.

Algunes persones m'han dit que havien gaudit molt llegint la meua versió, però l'única reacció escrita —que jo conegui— és un reportatge publicat per Andreu Gomila a *Última Hora* l'1 d'agost de 1997, quan encara jo era en Miquel Flaquer i no havia somiat d'arribar a ser Miquel Llull, malgrat que ja havia iniciat els meus estudis per a convertir-me en bibliotecari del Golea.

I aquesta és la petita història d'*Alarit* i altres poemes d'Allen Ginsberg i la meua relació amb ells. Una història curta, però intensa, diria jo.

*

Després, molts anys després, se'm va plantejar el dubte de si valia la pena reeditar en paper tot això que avui el lector ha tengut ocasió de visitar. Però no ha calgut, amb la qual cosa tot aquest trull passa a ser senzillament una altra Documentació Gabellina i Oriental que té aquest valor documental i, probablement, poca cosa més. Aquestes publicacions ara només són, idò, les restes arqueològiques d'algunes de les coses que tractaren de fer —bé o com pogueren— alguns gabellins mentre s'encaminaven cap a la «defunció» d'un segle i tractaven de sobreviure en un món que ja havíem entès que se'ns mostraria contínuament hostil.

*

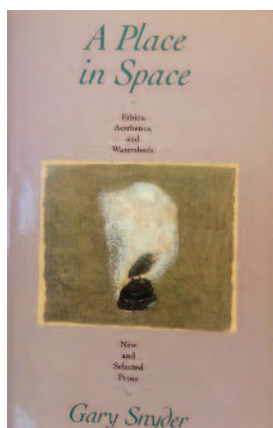
Bé, dic tot això perquè els darrers anys han sortit com a mínim dues noves versions catalanes d'aquest poema que jo vaig titular *Alarit* i que Pepa Úbeda el 2013 va titular *Udol*, en una edició de la pròpia traductora.

El 2018 David Muñoz va versionar no només el poema, sinó tot el llibre de Ginsberg sencer, també amb el títol d'*Udol, traducció del poema d'una Generació*, que era el seu Treball Final de Grau i que circula per internet en diverses versions.

Finalment, el 2019 s'ha editat *El Ginsberg essencial* que, en versió catalana també de Pepa Úbeda, és una selecció feta per Michael Schumacher d'una part molt representativa de l'obra de Ginsberg que, a més, va acompanyada d'una anotació precisa. No cal dir que inclou el *meu Alarit* ara també en forma d'*Udol*, a més, també, d'altres poemes versionats per mi mateix i que són en aquesta publicació que el lector té entre les mans (?).

Així les coses, resulta del tot evident el que deia abans: no cal reeditar en paper res de tot això, perquè els treballs tant de Pepa Úbeda com de David Muñoz omplen perfectament el buit de Ginsberg que existia en català, encara que cal dir que hi havia el *Kaddish*, traduït per Josep Costa i publicat per Edicions del Mall el 1987.

No és necessari remarcar que recoman als lectors que no dubtin ni un moment d'aconseguir com més aviat millor *El Ginsberg essencial* i que



gaudeixin no tan sols d'aquest poema (*Howl, Alarit, Udol*), sinó del gran poeta i també gran persona que és Allen Ginsberg.

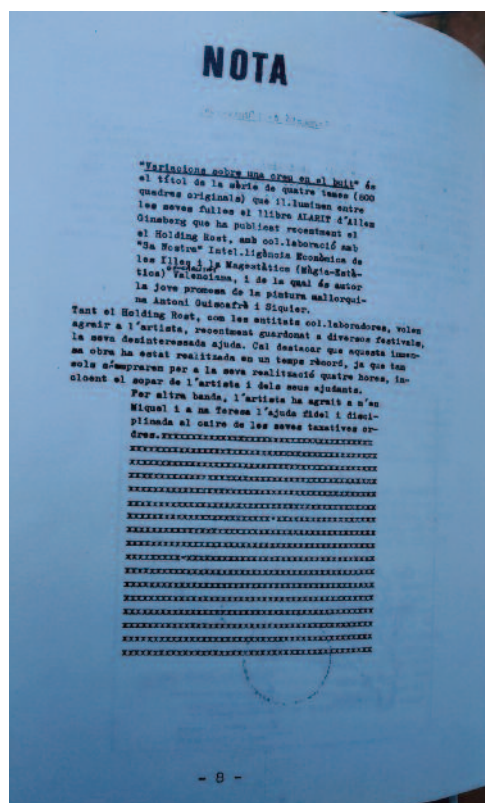
*

Jo, per la meua part, m'he permès la llibertat d'incloure en aquesta publicació d'avui un altre dels assaigs de Gary Snyder («Notes sobre la Generació Beat»), en el qual l'autor tracta d'explicar el que «significava» la Generació Beat als japonesos. Com que els catalans, tant els insulars com els continentals, som tan «exòtics» com ho eren els japonesos en el seu moment, potser també aquest text ens pot servir per a entendre, d'una manera senzilla però molt eficaç, el que persones com Ginsberg i els seus companys varen tractar d'incorporar a la cultura. Si ho aconseguiren o no, només el lector, i potser la història, ens ho dirà.

Tan sols puc afegir que ara, des de la distància, veig tot aquell trànsit entre el cel i l'infern com una gran autopista que ens menava, i potser ens mena encara, cap a l'amor, i també que la relació entre la vida i la mort no s'acaba mai, que el cel i l'infern són aquí, dins cada un de nosaltres i que, precisament perquè existeix la mort, podem dir que estam vius i que viatjam cap a estrelles, i entre estrelles, que no són ni mai seran eternes i potser per això no moriran mai.

Miquel Llull

Bibliotecari del Golea
febrer 2020



Última Hora
Viernes, 1 de agosto de 1997

58

CULTURA
y Espectáculos

Natural de Capdepera. Miquel Flaquer, además de traductor, se dedica profesionalmente a la biblioteconomía en Génova. La traducción del poema «Howl» del literato norteamericano Allen Ginsberg lo convierte en el único que ha llevado a cabo esta obra en catalán.

Miquel Flaquer: autor del único «Aullido» en catalán de Allen Ginsberg

En 1984 realizó 200 copias del representativo poema «beat»

ANDREU GOMILA
TEXTO Y FOTO

Miquel Flaquer es el único traductor al catalán del mítico poema «Howl» (aullido) del escritor estadounidense, recientemente fallecido, Allen Ginsberg. La falta de traducciones en catalán de las obras de la Generación Beat convierte su obra en una pieza insólita dentro de las letras catalanas. Un grupo de escritores que denunciaron durante los años cincuenta el sistema social, político y moral de los Estados Unidos y que tuvieron una gran influencia en los literatos de todo el mundo después de la edición de «On the road» (En el camino) Kerouack.

Ya hace mucho tiempo desde que Flaquer, juntamente con Antoni Guiscafè y Felip Esteve, editó 200 copias del poema, emblema de una generación, directo precedente de todo el movimiento hippy de los sesenta. Corría el año 1981 y el entusiasmo del *capdeperenc* por los versos de Ginsberg le llevó a realizar tal traducción. Se editaría tres años después y todavía le quedan ejemplares.

Cuando se editó, era consciente de su inexistencia en catalán y de la falta de traducciones de la Generación Beat: «el primer libro beat en catalán lo realizó Manuel de Pedrolo sobre la obra «Pétals místics» de Jack Kerouack a principios de los setenta».

La primera y única edición del emblemático poema del autor de la Generación Beat se llevó a cabo en Artà en 1984, con la colaboración de Antoni Guiscafè y Felip Esteve

muchos libros en catalán de este grupo de escritores norteamericanos, únicamente una o dos obras de Kerouack o de Burroughs pueden hallarse en las librerías. Corso, Ferlinghetti o Cassidy continúan inéditos. Además, la quiebra de editoriales como Mall, que se dedicaba casi exclusivamente a traducir este tipo de poesía, y la mala situación de Proa ha empeorado el panorama.

El traductor destaca el comienzo impactante y «brutal» de «Howl» y asegura que, después de haberlo leído muchísimas veces, «todavía me continua gustando y emocionando». La difícil traducción la llevó a cabo a base de mucho diccionario y consultando a filólogos y especialistas, uniéndolos a sus mínimos conocimientos de inglés. No se arrepiente de haber hecho la traducción y asegura que «muchas ediciones buenas en catalán son muy difíciles de encontrar por la mala distribución».

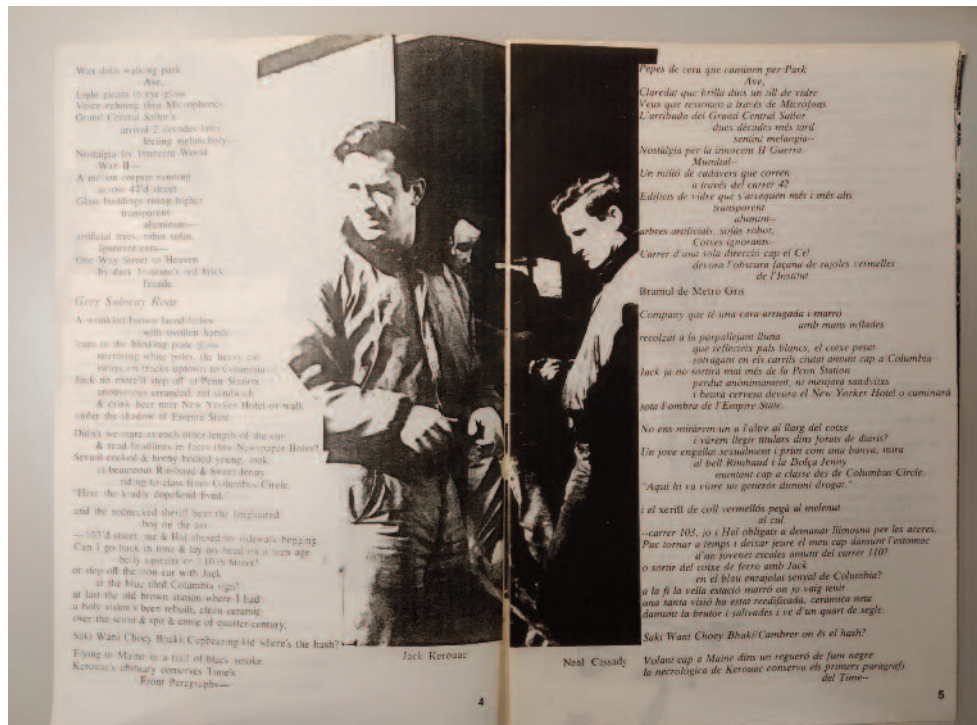
Ahora Miquel Flaquer se considera retirado después de haber realizado otras traducciones como el libro del famoso cantante de «The Doors», Jim Morrison, «Una oración americana». La vida en la biblioteca y algún que otro proyecto que no quiere desvelar centran toda su actividad. La actividad de un *beat* que ha posibilitado y posibilitará que muchas obras de gran prestigio internacional, como «Howl», tengan también su edición en catalán.

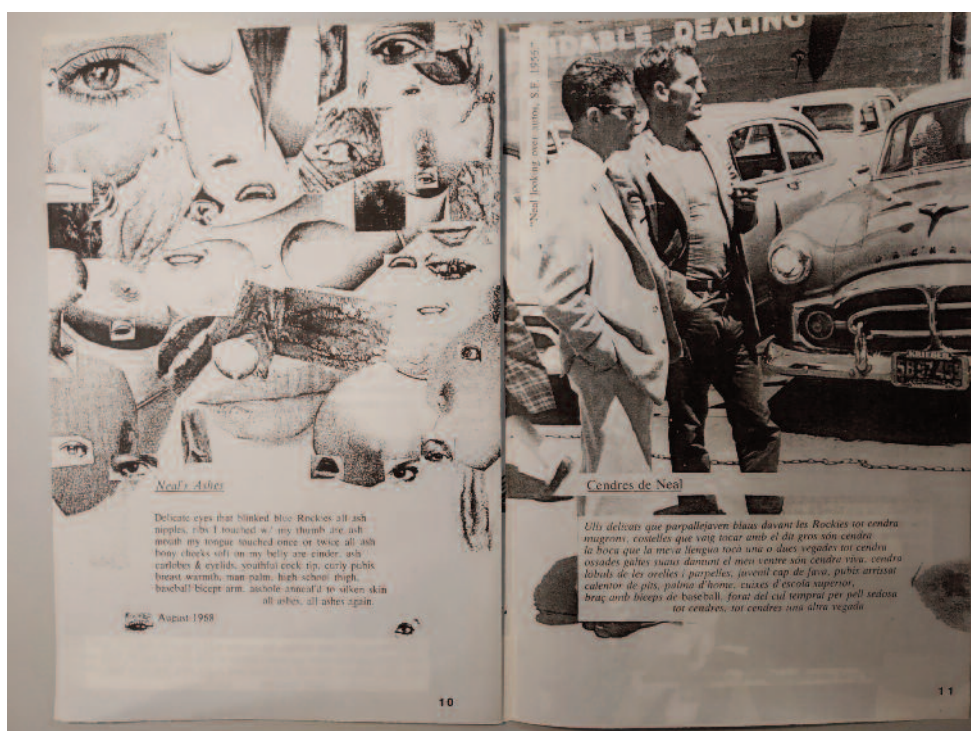
El bibliotecario «capdeperenc» también ha traducido, entre otros, una obra de J. B. Kennedy

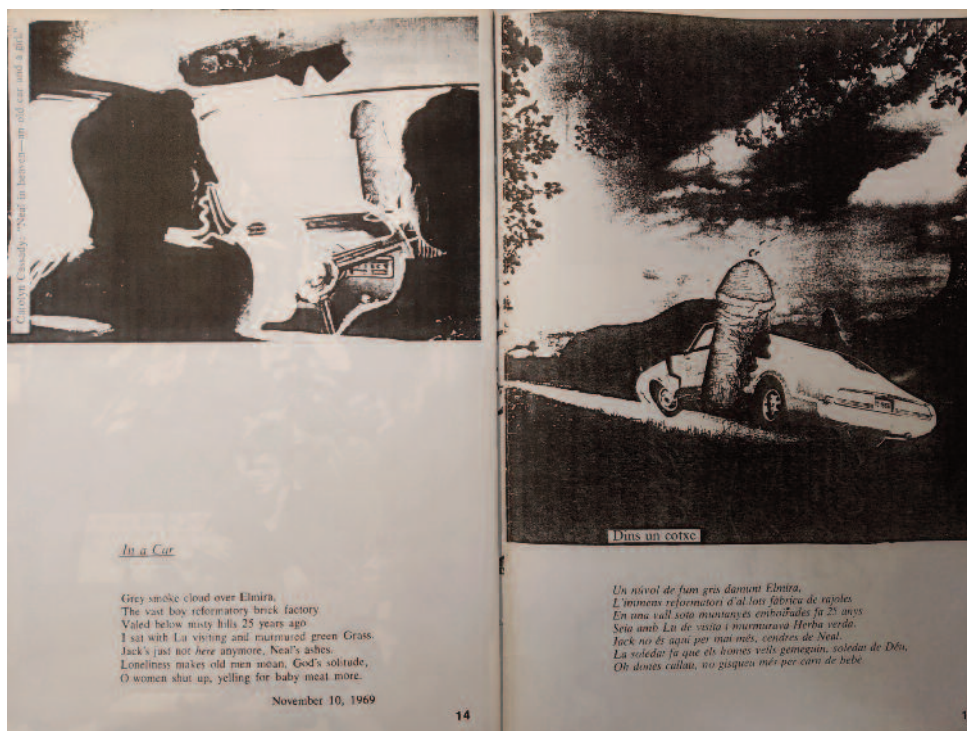
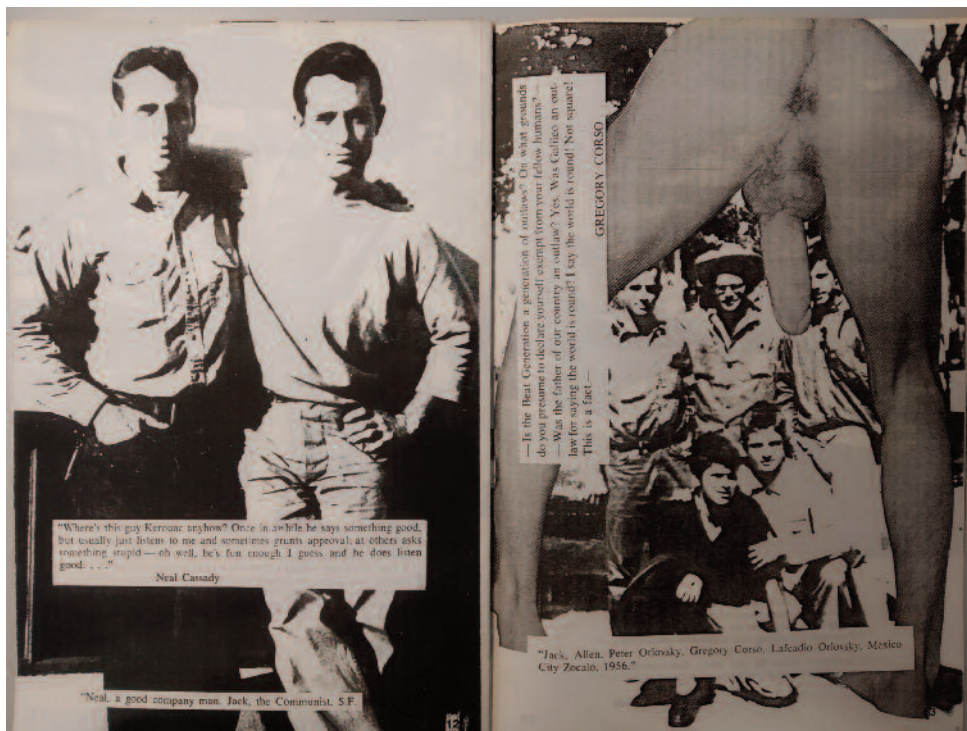
Allen Ginsberg falleció recientemente

Portada de la traducción al catalán del poema











L'Editor dels Bous a punt de llançar-se al Ganges poc després de realitzar la seva obra magna, «Variacions sobre una creu en el buit», que li ha valgut si més no el meu reconeixement i la meva gratitud.

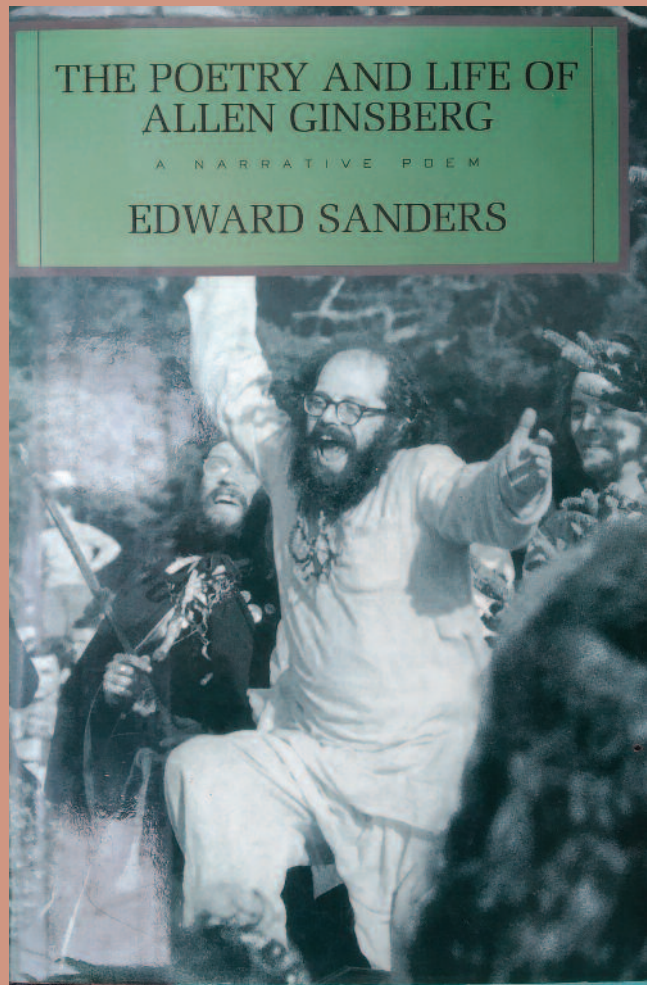
The weight of the world
is love.
Under the burden
solitude,
under the burden
of dissatisfaction

the weight,
the weight we carry
is love.

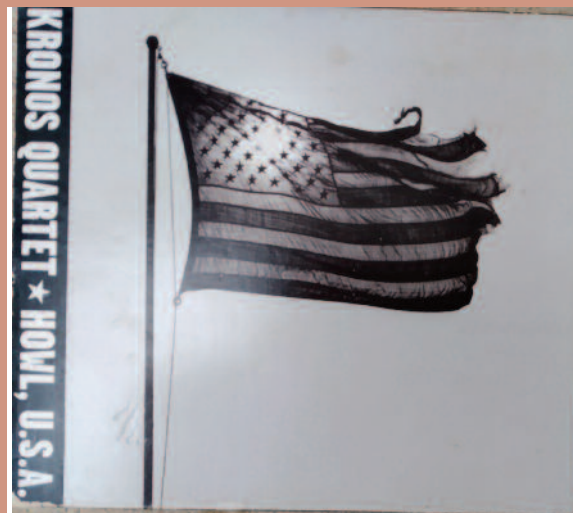
El pes del món
és l'amor.
Sota la càrrega
de la solitud,
sota la càrrega
de la insatisfacció

el pes
el pes que carreguem
és l'amor.

Allen Ginsberg, «Song» / «Cançó»
versió catalana de Pepa Úbeda



SANDERS, Edward (2000). *The Poetry and Life of Allen Ginsberg. A narrative poem...* Woodstock; New York: The Overlook Press.



CAP VERNELL